

ராமனென்பான் தண்டகாரணியத்துக்கு வந்திருக்கின்றனும் அவன்மனைவியழகிற் சிறந்தவளாம். அவனைக் கண்டவந்த தங்கைசொன்னான் நானவளையடைதற்கு நீயொருபாயஞ் செய்கவேண்டும். அஃதென்றை யென்றால் ராமனைச் சேதயினருகினின்று பிரித்தலேயாம் என்றான். என்றது கேட்ட மாரீசன், ராவண ராமன் சாமானிய னல்லன் அவனம்பினால் யான்முன்னரே யடிபட்டுக் கடலில் ஆழந் தொழித்தவன் இப்பொழுதவ னெதிரிற்சென்று லவனென்னைக் கொல்லுவான் அவனை வெல்ல வெவரா னுமாகாது என்றான் அதுகேட்ட ராவணன் நீயானிட்ட கட்டளையை மீறி நடப்பாயானானுன்னை சிறந்தவானாக் கிரையாக்குவேன் என்றான். அதுகேட்ட மாரீசனிப் பாலிகையி லிறப்பதனிலும் ராமன் கையிலிறந்தாற்புண்ணிய முண்டென அவ்வாறே செய்கின்றேனெனத் தண்டகாரணிய மெய்தினான்.

எய்தி ஒரு பொன்மானி னுருவமெய்திப் பிராட்டியி னெதிரே யங்கு மிங்குமாக உலாவினான். அகரமாயை யெனக் கருதாது பிராட்டி பகவானைப்பார்த்துப் பிராண சாதா! எம்மானினுஞ் சிறந்த இம்மரணப் பிடித்தெனக் குத் தருகவென்றது கேட்க இளையபெருமாள் அண்ணலை நோக்கி இது மாயமான் இதனைத் தொடர்ந்து போனுவெனவேனுந் தீங்குநேரிடுமெனக் கூறிபுகுகேளாது பெருமான் வில்லுமம்புமாக அதனைக் கொல்வாது பிடிப்பான் தொடர்ந்து செல்பவர் லக்ஷுமனா சேத பந்திரமென்று கூறிச்சென்று மாயமானால் நெடுந்தூர மழைக்கப்பட்டு

அதனை உயிருடன் பிடிக்க முடியாதென விணர்ந்து அம் பெய்ததனைக் கொல்லுதலும், மாயமானுன மாரீசன் றிச வருவுடன் லக்ஷுமணன் வென்றொரு சூட்சலிட்டு மிதிக்கித் தனன். இவ்வோசையைக் கேட்ட பிராட்டி நனிவருந்தி இனைய பெருமானை நோக்கி எம்பேருமானாக் கென்ன வரப்பது நேரிட்டதோ விரைந்து சென்று தவிரென இனையபெருமான் அன்னாய் அஞ்சவேண்டாம் நம்பெரு மானாக் கொருகாலத்து மாயத்தெனவொன்று நேராது. தேவரீரைக் காத்து நிற்கும் வண்ணம் ஆணையிட்டுச் சென் றுள்ளாராதலின் யானிவ்விடம் விட்டு விலகக்கூடாதவனு யிருக்கின்றேன் என. பிராட்டிகர்ண கரேமான மொழி களால் இனையபெருமானைக்கடித்தலும் அவர் எதிர்க்காலான பவத்துக் கேற்றாங்கு பிராட்டி மனநிலைமாதியதென நனிக வன்றுராமபிரானை நோக்கிச் சென்றனர் ஆசிரமத்தில் ராமலக்ஷுமணர்கள் இலர் சீதையேதனித் திருக்கின்றா னெனவுணர்ந்த தூர்த்தனாராவணன் சன்னியாசியேடத் துடன் ஆசிரமத்து ணுழைந்தனன் இவன் வருகையைக் கண்ட பிராட்டி அதிதி ஸ்த்காரம் செய்து ஆஸனத்தி லிருந்தி உபசரித்துப் பெருமானும், இனைய பெருமானும், வருகிறபரியந்தம் இருக்கும்வண்ணங்குறிய காலத்திலவன் லில அடாத மொழிகளைக் கூறித்தனது றிசருபத் துட் னின்று தரையுடன் ஆசிரமத்தைப்பெயர்த்துத்தனதாதத் தில் வைத்துக்கொண்டு வக்கையை நோக்கிப்போகும் வழி யிலெதிர்த்த சடாயுவென்னுங் கழுகரசனையும் கொன்று டிட்டிந்தை வழியாக அந்தரமார்க்கத்திற் சென்று வந்

கையிலொரு சிஞ்சுபாவிருகூச் கோலில் பிராட்டியைச் சிறைசெய்து தனக்கிணங்குமாறு புத்தியைத் திருப்பதற் கணேகம் அசுரிகளை யேற்படுத்திவைத்து ராமபிரானுடைய வருகையை யெதிர்பார்த் திருந்தான்.

இஃதிங்னமாக மாரீசனைக் கொலைபுரிந்த பின்னர் ஆசிரமத்துக்கு நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டோம் மாணவந்த வனு மோரகரனாதலால் வேறகரர்களா லாசிரமத்தி லொருவேளை பெதுவேனுர் தீங்கு நேரிட்டாலும் நேரிடலாம், இறந்த கொடியன் பாணழைத்த மாதரியாக லக்சுமணு வென்றழைத் திருக்கின்றான். ஒருவேளை நம்மீதுள்ள பக்தி விசேஷத்தால் லக்சுமணன் ஜானகியைத் தனியேயிடுத்து நம்மை காடிவந்தாலும் வருவன்.

அங்ஙன நாங்கருதியவண்ண மிளையோன் ஆசிரமத் தைவிட்டு விலகிவந்தா லெதுவேனுங் கெடுதிநேரிடும் ஜன கிக்கு, அதற்குள் நாம் விரைவாகப் போக வேண்டுமென ஓட்டமும், கடையுமாக வருகிற சமயத்தில் வழியில் தம் மைநாடி விரைந்து வராதீன்று இளைய பெருமானைக்கண்டு உன்னைப்பகிருக்கச் சொன்னேனேயேன்வந்தாய் என்னப் பிராட்டியாற் கடிந்துரைக்கப் பட்டமையால் தேடிவந்தே னெனக் கேட்டு இவை யகரர்களின் சேஷடைகளே யாம் விரைந்து செல்வோமென ஆசிரமத்தி லெய்தி நோக்கிய காலத்தி லாச்சிரமம் தோண்டப்பட்டிருத்தலும் குதிரைக் காலடி அகரனது பெரியகாலடி ரதஞ்சென்ற சக்கரநாரை பாதிக்கொக்கண்டு கனிவருந்தி இவ்வாறு மொருபுரிந்த

தோவென வருந்திச் சக்கரதாரை சென்றவழிச் சென்ற
 ஐடாயு ஓடந்த விடத்தெய்தி அவனால் அகரணை ராவ
 ணன் பிராட்டியை மெடுத்துச் சென்றனென் றணர்ந்து
 இறந்த சடாய்வுக்குத் திக்கடன் சென்றுத்திப்பின் சக்கர
 தாரை பின்மைபாற் பலவழியிலுந்தேடி மிக்கவலையுடன்
 சபரியாச்சிரம மடைந்து அவள் வாப்பொழியால் திஷ்டிந்
 தையை நோக்கிவரும் வழியில் ஒருவனத்திற் பெருமானை
 யும் இனைய பெருமானையுங்கண்ட வாலியொழிந்த வானர
 வீரர்கள் தமது சத்தருக்களென முறைபிறழ்ந்து, கருதி
 ஓடி ஒரு மலைக்குணக்கு னொளித்து கொண்டார்கள்.
 இவர்க ளிவ்வா றெளித்ததைக்கண்ட ஆஞ்சனேயர் நீங்
 கள் நான் வருமளவுமிங்கேயே இருங்கள் யான் சென்றவர்
 களை பின்னவரென்றறிந்து வருகின்றேனென ஒரு பார்ப்
 பணப் பிரமசாரி உருவந்தாங்கி இராமலக்ஷுமண ரெதிரே
 பெய்தி ஆகிகுறி நின்றனர்.

நின்றுகாக்கண்ட விருவரில் இனையபெருமாள் நீயாவ
 னெனவினாவத் தன் வரலாற்றினை யுரைத்து நீயீர் யாவ
 ரென்று கேட்டனர். அதற்கிளைபோன் ஸ்ரீராம பிரானது
 வாய்சாவுளியை முன்றையேயுரைத்து மாதூர்வாக்கிய பரி
 பாலனார்த்தம் பதினான்கு வருஷம் வனவாசம் புரிவான்
 வந்ததும் இடையிற் பிராட்டியை அரக்க னெடுத்துச்
 சென்றதையும் பிராட்டியின் வியோகத்தாற் பெருமான்
 சித்தசபல முற்றிருத்தலையும், மறையாது கூறுதலும்,
 மாருதி திருவுள்ளத்திற் சாலமகிழ்ந்து இவர் கட்டித்

கிடைத்தால் வாலியின் உபத்திரவத்தி னின்றித் துக் கிடு வன் விடுபடுவானென்றும், இவர்கள் தேவபுருஷர்க ளென் றும் திருவுள்ளத்திற் கருதி ஸ்ரீராமசுந்திர ஸூர்த்தியி னடி யினை மலர்களை வணிக்ருதலும், பெருமாள் பெரியோய் என்னை? தகாது செய்தனை மறைக்குல மாணியாகிய நீ எம் னைப் பூசீர்வதித்தற்கே யுரியையாகவு மடிபணிந்ததென்னை நின் வாய்மொழிகளைக் கேட்டால் நவவியாகரண பண்டித னாக விருப்பமுண்டவு மெண்ண விடமுண்டா கின்றது. நின் வரலாற்றென்னை யென்றவுடன் அந்தணப் பிரமசுரரி யின் கோலத்தையகற்றி வானாவீர. துருவினை யெய்தி நின்றனர்.

அப்பெரிய வுருவினைக் கண்டாச்சரியமெய்திய பெரு மாள் இளைப பெருமானைப்பார்த்து,

தாட்படாக் கமலமன்ன தடங்கனாள் தம்பிக்கம்மா
கேட்டா நின்றகீடிக் கிளர்பா நாகியென்றும்
காட்பா மறைகளாது நவவியா ஞானத்தாலும்
கோட்டாப் பதமேவைய குடக்குஞ் கொண்டதென்றும்.

என்றபடி இவ்வானரவுருவம் வேதங்களாலும் குறித் துரைத்தற் கியலாத பரம்பொருள் கீகாண்ட வுருவமே யன்றி வேறன்றெனப் புகழ்ந்துகூறி இவனேவல் செய்பப் பிருவானை கவிக்குலவேந்த னெவ்வளவு சீரியனாக விருப் பானென்று மகிழ்ந்துரைத்துச் சீரிபோய் நின்னாலினி என் னெண்ணமு நிறைவேறும் நின்னரசு எண்ணமு நிறை வேறும் நின்னரசுண்பழைத்து வருகவென்ன லும் வினாந்து

சென்று ஆனந்த நடனம் புரிவாராய் அரதே வாலிகாலன்
வந்திருக்கின்றான் வருகவென் றழைத்துவந்து ஸ்ரீ ராம
பிரானிட நிறுத்த ராமபிரானும் சுக்கிரீவனைக் காடாலிங்க
னஞ்செய்திருத்தி அவன் வரலாறுகளை ஆஞ்சினையர் வழி
யுணர்ந்து மராமாமெய்து வாலியை வலுதத்துச் சுக்கிரீவ
னுக்கு ராஜரீதிகற்பித்து லக்ஷுமணரைக்கொண்டு வரன
ராதிபனாக மருடஞ்சூட்டுவித்து மழைக்காலந் தீருமளவு
மலர்களைக் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து பின்னொய்திப் பிராட்டி
யைத் தேடித்தருமாறு கட்டளை யிட்டருளச் சுக்கிரீவன்
மாரிக்காலங்கழித்தும் வராது மதுவருந்தி மயங்கிக்கிடக்க
இளையபெருமானால் அவனுக்குப் புத்திபுகட்ட எழுபது
வெள்ளம்சேனை வீரருடன்வந்த வானராதிபனைப் போர்த்து
ஸ்ரீராமபிரான் மகிழ்ந்தனர்.

உடனே இளையபெருமான் எரிகதிர் மைந்தனான சுக்
கிரீவனைப்பார்த்து இனிக் காலதாமதஞ் செய்வதிற் பய
னில்லை எட்டுத்திக்குகளிலும் பிராட்டியைத் தேடிதற் குரி
யானை விரைந்தனுப்புத வென்றவுடன் பெருமான் வானரா
தரசனோடிகொண்டு வந்துள்ள முறைமையும் மாளமும்
பகைவரை வெல்லுந் திறமுமமைந்த தன்மை பின்வாய்
அணிவகுப்புடன்வந்த இவ்வானர சேனைக்கொரு கணக்கு
முண்டோவென்று கிஞ்சினார்.

பெருமான் திருவுளக்களிப்புட னிவ்வாறு சேட்டரு
ளுத்தலும் வானராதிபன் வணக்கத்துடன் எழுபது வெள்
ளஞ்சேனை யென்றுமொரு சணக்காக இதனைக் கூறுவார்

கள் இச்சேஷிகளின் தலைவனாக வுள்ளவன் லீலனென்னும் இவ்வரணரவிரன் என்று சுழறினான்.

பின்னர் சக்கரவர்த்தி திருமகனாக அருவனப்படி சுகீரீவன் அனுமாரையழைத்து ஐப்பனே நின்றந்தையை பொப்ப மூன்று லோகங்களிலும் விரைந்துசென்று வீரு மர்ற்றன் நினக்குள்ளதனை நீமறந்து விரைந்துவரும் ரூக் கின்செய்கையில் சிற்றிபோனும் நீயும் இவருமாகச்சென்று சீதாபிராட்டியைப் பாதலத்திலும் பூமிமீதும் தேடுங்கள் சுவர்க்கவுலகம் பெருமாட்டியைச் சிறைப்படுத்தித் குரிய இடமன்றதனா லவ்விடத்துக்குப் போகவேண்டாம் என் குந்தேடி விரைந்து வருதிர்

ஆனால் ராவணனுடைய உயர்ந்த நகரமானது தென் திசையி லுள்ளதென்று கூறக்கேட்டிருக்கின்றேன் என் நினைவுமவ்வாறே ஆதலால் மாருதியே நீயேயத்தென்றிசை யிற் சென்று எனக்கு வெற்றியை தரத்தக்கவன்.

ஓ தெளிவினையுடைய அனுமானே இவ்வள்ளலின் மனைவியைத் திருடிய திருட்டிக கொலைபாதகனை அவ் வரக்கன்போகக்கண்டதும் தெற்குத்திசையாகவே பெண்பு தொரு நினைவுமெனக் கிருக்கின்றதென் நெண்ணக்கட லாய் மாருதி! நின்னுடன் அங்கதனையுஞ் சாய்பனையும் இன்னம் பல வீரரையு முடன்கொண் டுரண்டிவெள்ளும் சேனைகளுடன் செல்க என்று கூறினான், கூறியவன் ஒரு மாதத்துக்குள் விரைந்து திரும்பிவருதல் வேண்டிமென் றங் கூறினான்.

நிலிர் செல்லுங்கால் ஒளிபொருந்திய ஆயிரம் கொடு
முடிசுளுடன் காணப் படலால் பரப்பிரமமாக எண்ணி
வணங்கத்தக்க மேன்மையுடைய விர்த மலையை
யடைந்து அங்கு நன்றாய்த் தேடுகிகள் தேடினாலுக்குக்
காணப்படாதுபோனால் அங்கு நின்றுந் தெற்கேசென்று
தேவரும் வந்து சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்ரீகாந்த செய்துகின்ற
பெருமீதமமைந்த நருமதா நதியின்கரையில் வண்டிகள்
பஞ்சாக்களைப்பாடுஞ் சோளிகளிலும், புலவழை மணிக்கு
வால்கள் நிறைந்த இடங்களிலும் நன்குதேடக் கடவீர்
தேடினாலுக்கும் பிராட்டியைக் கண்டுகிரேல். அங்குநின்
றும் அழகிய மேகலையணிந்த சுவர்க்கலோகத்துத் தேவ
ரம்பையர் ஆடுகின்ற ஊஞ்சலின் மகிழ்வைத் தருகின்ற
இசையாடிய மதுவினால் புகைவன்னமான் அசுணப்பறவை
கள் ஆனந்தமாக நித்திரை செய்கின்ற நெப்பமைந்த எம
கூடமென்று மலையினிடஞ் செல்லுங்கள் சென்று நன்கு
தேடுகிகள் தேடிக்காணாவிடில் விரைந்து அம்மலையையிடுந்
துப் பம்பைக் கரைகளிலுந் தேடுகிகள் அங்குந் கண்டி
கிரேல் அங்கு நில்லாமல் விரைந்து செவ்விய பிராகி நதிக்க
ரையை யடைந்து அதன் அழகிய கரைகளிலும் பிராட்
டியைத்தேடி அங்குக் காணாவிட்டால் அங்கு நின்றும் உல
களந்த பெருமானையொப்பச் சந்தனமுதலிய மாக்கள் நெ
ருங்கியுயர்ந்து வளர்ந்துகூழ்ந்து விளங்குகின்ற விதர்ப்ப
நாட்டிற்றேடுகிகள் அங்குக் காணாவிடில் முறைபே பெரிய
பல நாடுகளைக்கடந்து மிக்க நீர்வா மமைந்த தண்டகா
ரவியத்தை யடைபுகள் அங்குப்பல விடங்கினுந்தேடி

முன்னாகத்தி. முனிவர் ஆச்சிரம மிருத்தநாக் ஷுனாக் பபெவதும் முண்டகத் துறைபெனப் பிரசித்த மானதுமான நிறந்த ஒரு சோலைபுனது அங்கு அருந்தவர்கள் அநேகர் வசிக்கின்றார்கள். அவர்களை பெல்லாங்கர்தூம் பாக்மிய சாலிகளாய் நீங்கல் உலகத்தில் கல்ல தருமசீலர்கள் தியா னிக்கின்ற பரவல்துறை பொப்ப விளங்குமச் சோலையில், ஒழுக்கமமைந்த மக்கையர் வாய்போல செம்மையமைந்த கனிகள் காலுயில்லாத காலத்திற்காய்த்து விளங்குதலையும் காண்பீர் குரியனவ்வழியில் தெட்சினையன் வுத்தராயன் கதிரை படைகிறதில்லை அவ்விடத்திற் சகல ககாணுபலங் களையு முடையவர்களாகத் தேவர்களும் வாழ்வார்கள். அத்தகைய இடத்திலெல்லார் தேடுங்கள் தேடியும் பிராட் டியைக்காணாவிடில் அங்குமின்றும் சந்திரகுரியர்களுந் தங் கிச்செல்லத்தக்க வுயர்ச்சியினைபுடைய பாண்டு கிரியென் பதிர்செல்லுங்கள் அம்மலையினருகில் மூழ்கினோர் பாவங் களை யகற்றுவதும், பொன்னுமணியு முத்தாமலரும் சிறவு மிழுத்துவருஞ் சிறப்பினை புடையதுமான கோதானிரி பென்னுஞ் சிறந்த நதியானது அப்பாண்டுகிரியின் குழ வுறையினுள்ளது அவ்வாற்றைக்கடந்து தருமவழி போல வும் கருணைபோலவும், விரும்பத்தக்க நன்னீர் நதியும் போலக் குளிர்ச்சியமைந்து வெயில்வெப்ப மறியக்கடாத தாய் விரிந்தலைக்களையுடைய சோலைகளாற் சூழப்பெற்று மணிகளின் ஒளியால் வழிதெரியும் சிறப்பினை புடைய கவணமென்று மிடத்துச் செல்லுங்கள் சென்றவ்விடத்தி லும் பிராட்டியைத் தேடுங்கள் அங்குக்காணாவிடில் அதற்

கப்பாதுள்ளமுதத்தியர் குருயிபோப்புவின்ற கவன்கற்கன்
 ருரிபகார்தக் கற்களைப்பொப்ப வெயில் வீசுகின்ற கிறத்த
 சந்திரகாந்த கிரியைத்தாண்டிர் அங்கும் பிராட்டியைத்
 தேடுங்கள் அங்குக்காணாயிடில் அங்குநின்றும் கொங்கண்
 நாடு செல்லுங்கள் அங்குந்தேடிச் காணாயிடில் குலிர்தத்
 துக்குச் செல்லுங்கள் அங்கும் பிராட்டியைத் தேடிக்கா
 ணுதிர் காணாயிடில் அங்குநின்றும் வணங்குவோர்க் கின்ப
 மளிப்பதும், புருதற் கரியதுமான அருந்ததி மலையைச்
 சென்றடையுங்கள் அடைந்தத்கும் பிராட்டியைத் தேடுங்
 கள். காணாயிடில் அங்கு நின்றும் செல்வோரஞ்சத்தக்க
 வெப்ப மமைத்த பாலை வணங்கலையும், காணாதுகலையும்,
 அகன்ற பெரிய சகைகளையும், அகிலுமாரமுந் திமிசம்
 வேங்கையும் உடைபனவாப் மேகமுலவுந் தாழ்வரைவின
 வாயுள்ள பலமலைகளையும், நாகுலையுங்கடந்து விடத்திறை
 யுடைய கண்டத்திறையுடைய அரவங்கட்கு அமிழ்தங்
 கொடுத்துத் தனது மாதாவான வினந்தையை அடிமைத்
 திறத்தினின்று நீக்கிய அவனதேயந்து இடமான மாகத
 மலையைவணங்கி பதனஞ்சாகக் சென்றால் மிக்க கிறப்பினை
 யுடைய திருவேங்கடத்தை படைதிர் அங்கும் பெருமாட்
 டியைத் தேடுங்கள். தேடிச் காணாவிட்டால் அங்கு நின்ற
 நீர்வனம் பொருந்திய தொண்டை நாட்டையடைந்து அங்
 கும் பெருமாட்டியைப் பாராபந்து காணாயிடில் காவேரி
 யர்ற்றின் கன்னீரினால் களைபப் படுகின்ற புண்ணிய பூமி
 யான சோள நாட்டையடைந்து இறைவியைத்தேடி யங்
 குக் காணாவிட்டால் அங்கு நின்றும் மணிமயமான மலை

நாட்டைப் படைத்து தேடுங்கள் அங்கும் தர்னாவிட்டால்
தமிழ் நாட்டிற்குச் செல்லுங்கள் சென்று அங்குத் தென்
கடற்கரைவதான மயேந்திரமலையிலுந் தேடுங்கள் அங்கும்
காணாவிட்டால் கடலைக்கடந்து மறைநாடு பல விடங்களி
லுஞ்சென்று நன்கு தேடி ஒருமாத முடிவிற்குள் வந்து
கேளுங்கள் என்றான். வானராதிபஞ்சை சக்கிரீவனில்
வாறு கூறுதலும், உலகளந்த திரிவிக்கிரமனான பெருமாள்
ஆஞ்சனேயனாரப் பார்த்து நீதிவல்ல ஆஞ்சனேயனே தே
டிச்செல்லுமிடத்திற் சீதைபாண என்மனாட்டினாய்க் காண்
பாயானால் சந்தேக மொழிந்துணர்தற்குச் சில அடையா
ளம் கூறுகின்றேன் கேளென்று தனியே அழைத்து
இருத்தி இவ்வாறஞ்சிச் செய்தனர்.

அனுமானே அவனை நீ கண்டாலறிதற்கு அவன்
பாதாதிக்கேச சொரூபத்தை யுணக் குரைக்கின்றேன் இவ்
வியல்பை யுணர்ந்திருந்தாலன்றி ஐயந்தீர வவனை நீயறிய
வியலாததலா விதினாக்கேள்.

பிரீரட்டியின் பாதாதிக்கேச லக்ஷணம்.

- பாங்குடற் பிறத்தசெயல் பவனத்தைப் புஞ்செயுட்டி
மேற்பட மதியஞ்சூட்டி விளக்குற கணத்தமெய்வ
காற்றை விரங்கியை எவலரும் பிறவுகண்ட
• வேற்பினென்பதன்றி யினையடிக்குவகையென்றோ உள் நபடி
• ஐயனே ஆஞ்சனேயனே! கமல மலரினான் விதழினை
யும் கால் கிரங்களுக் குவமைகூறு மெப்பொருள்களையு
மெரப்பென வேலாத சிறப்பினையும் தூயபாற் கடலிலே

பிறந்த செம்மையின் மிக்க பலளத்தினைப் பஞ்சிழுட்டி அதன்மீது வெள்ளிய பூர்ணசந்திரனையும் புதைத்து வைத்தாற்போல விளங்குகின்ற நகங்களையும் உடையன், என்னுமிரினுஞ்சிறந்த ஜானகியின் கால் கிரஸ்களும் உள்ளடியுமென்றறியக் கடவை இனியவன் புறவடியை.

நீமேயா புணர்தியைய நிரைவனை மகளிர்க்கெல்லாம்
வாய்மையா ருமைமையாக மதியறி புலவர்களைத்த
ஆமையா மென்றபோது மல்வன் சொல்லினாலும்
யாமையாழ் மழலையாடன் புறவடிச் சிறுக்கமன்றோ. என்படி

ஐயனை மெய்யாகவே அறியக்கடவை புலவர்களெல்லாம். மாந்தர்கள் புறவடியை யாமையெனவும் மன்மதாகமமெனவும் பலவாறு கூறுவார்கள் அனையெல்லாயிவன் புறவடிக் கொப்பாகாது அதற்கதுவே யொப்பென் றறியக் கடவை ஆஞ்சிளையனை.

வினைவரா லரியகேதை பேதைமென் கனைக்கான்மெய்ய
நினைவரா லரியவின்ன நெர்படப் புலவர்போற்றும்

வினைவராற் பகழியால் தெந்நினை யென்னுஞ்செக்பம்
வினைவராற் பகருமிட்ட யானுரைத்தின்பமென்றோ. என்படி

சித்திரிக ராக்மைத்தந்தகரிய வருவினனான சிதை
யின் கனைக்காலைக் குறித்துப் புலவர்களுவமைகூறும். வினை
யுடைய வரான் மீனினையும் அம்புக்கடினையும் தெந்நினை
யையும் கூறுவதற் பயனில்லை யெனவும், அவன் கனைக்
கால் சூப்பற்றதே பெணவுமறிந்து கொள்ளக்கடவை அன்
றியும் மாருதி.

அரம்பையென் தளமமாதர் குறங்கினுக் கைமீத்பொற்பிக்
வரம்பையுக் கடந்தபோது மந்தரை அருச்சுலாமோ
சரம்பையு மயிழ்தகாது ஏறவையு நன்னீப்பண்ணைக்
கரும்பையுக் கடந்தசொல்லான் ககீர்த்திது சூருதுகண்டாய்.

என்றபடி யாழோசையையுக் கரும்பின் சுவையையுங்
கடந்த சொல்லின் யுடைய ஜானகியின் தொடைகட்டு
மற்றை மாதர் தொடைக் கிணைகூறும் வரையு மாமினை
யாகாதா தலினதற் கொப்பிலையென்று நினைவில் வைத்துக்
கொள்ளக்கடவை அன்றியுமஞ்சனை கந்தது!

வாராழிக் கணசக்கொங்கை வஞ்சிபொன் மருக்குவாடன்
தாராழிக் கணசாரங்குற் நடங்கடற் குவமைதக்கோய்
பாராழி பிடரிற்றற்கும் பாந்தளும் பணிவென்றெழும்
தாராழித்தேருக்கண்ட வுணக்குற னூரப்பதென்றோ என்றபடி

கச்சணிந்த கனதனத்தினையும் வஞ்சியன்ன விடை
யினையுமுடைய எனது சானகியின் கடிதடந்துக்கு உல
கினைத் தலையாற் சுமக்கு மாமினையும் சூரியனது தேர்த்
தட்டினையும் கண்ணொ வுணக்குயான் ஒன்றுங் கூறவேண்
வெதில்கை அவையெல்லாமதற் கொப்பன்றென்றறியக் கூ
வை ஆஞ்சனையா அன்றியும்.

சட்டகம் தன்னோகெகி யாரையுஞ் சகீர்த்தந்தக்கான்
இட்டகட பிசுக்குத் தன்மை வியம்பக்கேட்டுணர்நியென்னின்
கட்டுரைத் துவமைகாட்டக் கப்பொறி கதவானகயிற்
செட்டகற் குணராமத் தண்டெனுஞ் சொல்லுமில்லை

என்றபடி எனது ஜானகியின் இடுகிடைக் கிணைகூறுதற்
குப் பிறமகநரி விடைக் கிணைகூறு மெவையுமொப் பாகா

●

மாருதி விஜயமேனனம்

தென்றம் தொட்டுப் பழக்கமுள்ள பாஞ்செருவனே மறியத்
தக்கதென்று மறியக்கடவை அன்றியும் மாருதி!

ஆவிரைப் படிவந்தீடு கிமலதன் பலகைசொய்ய
பால்நீரத் தட்டும்பட்டக் கண்ணடி பலவுமின்
போதுமென்றுரைத்தபோதும் புனைந்துரைப்போதுமைபார்க்கின்
எதுமென் நினைக்கினேவா விதவிற நிபந்தனையின்னும்.

என்றபடி ஆவிரையும் அழகிய கண்ணடியும், வெள்ளிய
தட்டமுதலிய எவைகளும் இவன் வயிற்றிற் கிடையென்று
கூறுதல் பொருந்தாத விஷயம் ஆதலினவன் வயிறு ஒப்
பற்றதென்றுணரக்கடவை அன்றியும் வாயுகந்தன!

செக்கலில் செறுகதானி கந்தியின் திரப்பூச்சேந்த
பொற்குபொற் செருகையென்றாலும் புல்லித புதமைத்தாமால்
அங்கு குந்தியொக்குஞ் சுழியெனக் கனித்ததுண்டால்
கண்ணையோக்கிச்சேறி கடவினுக்கெழுதுகற்றோய். என்றபடி

அவளுந்திக் சுழியைக் குற்றமற்ற செறுகதானியலரி
துயர் திரண்ட கந்திப்பூவிதுமுள்ள செறுதுகையை உவமை
கூறுவதானால் உவமையற்று ஆச்சரியமாகவே முடியும்
ஆனால் நீச்சுநீர் பெனவொன்றுள்ளதை மாத்திர முவமை
யாகக் கூறலமையு னின்றறிதி, குரியனிடத்துச் சரியாகவே
கையெல்லா மேருறக்கற்ற மாருதியே!

மயிரொழுக் கெனவொன்றுண்டால் கல்லிரோர் வயிற்றின்மற்றென்
றுயிரொழுக் கதற்குமேண்டு முகமையொன் றரைக்கவேன்பன்
செயிரிச்சிற் திடைபாயுற்ற செறொடி துடக்கத் தீரக்
குயிறாதத் தகைத்துவைத்த கொங்கொம்பென் தரைத்துறொடி.

என்றபடி அவன் வயிற்றினுள்ள மயிரோழுக் காண்ட குற்றமற்ற சிறு கொடியாகப் பொருத்திய இடுகிடைவின் தவட்கி நீங்கும் வண்ணம் அழகுறச்செய்து ஈட்டுள்ள கொழுக்கொம்பென்றி உறலாமன்றி மற்றைமாதர் வயிற்று மயிரோழுக்கிற் சூழாக்குமெவையு முரைத்தாற் பொருத் தாதென்றறிதி, ஒ விரதீர பராக்ரீதமனான அனுமானே.

அவ்விழும் நிமென்றஞ்சி யரவிர்தம் துற்தாட்டும்பொன் வல்லிழும் தனவாற்சோல வயிற்றின்மற் றவையுமாத வில்லிழும் தலகிள்வாழு மாதருட் தோற்றமெய்யம்மை சொல்லிழும் நியவாய்வெற்றி வையெனத் தோன்றமன்றே.

என்றவாறு தாமஸரவி னாகவித முறுத்துமென வதனை விடுத்தவந்த வழகிப சேதவின் வயிற்றிற் பூலோகம் பா தாளம் சுவர்க்கம் என்னு மூன்றலகங்கலினுமுள்ள மாதர் களை அழகு குணமுதலியவற்றில் வென்ற தன்மைமைய விளக்குதற்கு அமைத்ததுபோல மூன்றிரேகை ஒளியுடை யனவாக விளக்குதல் உன்னதென்றுணரக் கடவை அன்றி யும் சுவலியாகாண வல்லவனே!

செப்பென்பன் கைமென்பன் செவ்வின் கீழ்தேர்வன்
தப்பொன்று திரங்குதென்பன் சொல்லுவழி தம்பிக்கொம்பைத்
தப்பின்றுப் பதலின்வந்த சக்கரவர மென்பன்
ஒப்பொன்று முலகிள்கானேன் பலநினைத் துவிவனின்தும்.

என்றபடி இவன் தனபாசங்களை பான் ஒவ்வொரு சீம பங்குகிற் செப்பென்ற கருதுவேன் பின்னரது விடுத்தச் செவ்வின் லோபொப்பென்று கருதுவேன் அதுவுஞ் சரி

கூடு

‘ மாருதி விஜயமென்னும்

பான் தன்மைபுர லதனை விடுத்து நன்கு திரண்டதொரு
கருவியென்று கருதுவேன் பின்னரதனை விடுத்து யானைக்
கொம்பை யொப்பென்று கருதுவன் அதுவுஞ் சமரான
மானதல்லாமையால் அதனை வெறுத்துச் சக்கரவாகப்பற
வைப்பெயினை மிதற்கென்று கருதுவேன் பின்னரதனையும்
விடுத்து இனி யெதனைத்தா ளாவமையாக வுரைக்கலா
மென்று தேடுவேன் அங்ஙன மிதகாறுந் தேடியுந் தனத்
திற் கொப்புரைக்கும், பொருளொன்றுங் கிடடாமல் நனி
வருந்துகின்றே னுதலினால் அவன் குயங்கள் சமரனாகித்
தளையெனவறிக, அன்றியும் ஒபுலிமுலை புல்வாய்க் கருத்
தும் பூச்சியனே!

கரும்புகண் டாறுமாலிச் சாம்புகண் டாறுமாலி

வரும்புகண் டாரைசோர வழுக்குவே னறியதண்டோ

கரும்புகண் டாறுங்கோதை தோணினைத் துவணைசொல்ல

இரும்புகண் டானையகஞ்ச மெனக்கிலை பிசைப்பதென்னோ,

என்றாங்கு கரும்பினையும் மலைமூங்கிலினையும் கண்டால்
அவன் புயங்களுக் கிவையொப்பா னவையென்று அவன்
விசகத்தால் கண்ணீர் வழித்துலவும் யான் வேறொன்றினை
அவள் புயங்களுக் குவமைகூறுதற்கு என்னெஞ்சல் கன்
னெஞ்சமன்று ஆதலின் அவன் தேரர்கள் உவமையற்ற
சிறப்பினவென்றே உனக்குணர்த்து கின்றேன்.

மூன்கையே யொப்பதொன்ற முண்டு மூவுகைத்தன்னும்

என்னையே மிழுக்கமன்றே யெம்பினும் சாந்தனென்றல்

உன்னையாழ் மணிக்கையென்றன் மற்ருென்றையுணர்த்தவன்றி

என்னையா டடக்கையாமே சனத்தின்று வலமுண்டாமே,

: என்றாக்கு அவன் முன்கைக் குவமை மூன்றுலகத்தின்
தும் இல்லை, உண்டென்று கூறுதல் குற்றமாமன்றிப் பொ
ருத்தமாகாது கார்த்தியையும் யாழையு பெடுத்துரைத்தா
கவை மற்றொன் றுவிரத்தலென்னும் குற்றமாகுமேயன்றி
என்று காதலியின் கரங்களாகுமோ ஆகாதென்றறிக. பாரி
ஸ்ரணியுபாம் மேருவின் சிகரத்தைச் சேருவொடித்த வரீயு
வின் மதலாய்!

எவர்கொண் டவீரயின்டி யினந்தளிர் டிடக்கவாணர்
காலைக்கற் பகத்தின் காமர் குழைபடுங் கமலமென்பு
துவொக்கு மருக்குலாடன் துபுரம் புலம்புகோவச்
காறுக்குத் தொலையுமென்றூற் கையொப்பு வைக்கலாமோ.

என்றபடி அவளகங்கைக்கு தக்கவாறு தளிர்த்த அசோ
கந்தளிர் ஒவ்வாது தோல்வியுறவும் அழகிய பருவத்தினை
புடைப கற்பகத்தின்றழைய முவமையின்றிக் குழைவுற்
றுக் கெடாநிற்கு மவ்வாறுகச் சிற்றிடைப் பொற்றொடிச்
சீதைவின் குற்றமில்லாதுகே உவமையாகாத தாமரை
யின்மலர்க்கைக் கெவ்வா றுவமைவாகும் ஆகாதென்றறிக,
ஆதலால் எனது காதலியின் கரங்களி னுள்ளிடத்துக் குவ
மையே யிலையென்றறிக. குற்றமற்ற ிற்கலைகள் சொற்ற
முறைபனைத்தும் பெற்று நிற்கும் அனுமானே!

கெள்ளிய முதிர்வற்செவ்வாய் விளங்கிழை யினம்பொற்கொம்பின்
வஞ்சுகிர்க் குவமைமாமால் மயர்வற வகுக்கலாமோ
சஞ்சுகிர் நீரோருக்கை பெய்ந்தகொண் டுகறிப்பின்னும்
கிள்ளுகன் முருகின்பூவைக் கிழிக்குமல் தழிக்கலாமோ.



என்றற்கு வெள்ளிய முறுவையும் செவ்விய வாரிணையும்,
உடைய இனம்பொன்னங்கொடிபேரதுஞ் சீதையின் கூரிய
ககத்தின் நிறத்தைக் குற்றமறக்கூறலாகுமோ கிளிகள் நங்
கள் மூக்கினைச் சீதை நகத்தினை யுலவமைக்கிலிய பாதனை
வென்று கூறுகின்ற வாய்க்கிணையாண்தென்றோ கோபச்
செறிவால் முருக்கலர்களை கிழிக்கின்றன ஆதலினால்
நகத்துக்குவனமயே இலைபென்றுணர்க. மாகுதி:

அகையை மடியுங்கண்ட லரவித்த நினையுமீப்பேல்
செவ்வளி தெறிநீலஞ் செருக்கிய தெய்வவாட்சண்
மகைகதன் கழுத்தைசேக்கி வளரிளக் கழும்காசிச்
சங்கம நினைதியாவி னவையென்று துணிதத்கோய்.

என்றபடி அகங்கையைக் கண்டால் தாமரைபலரை நினைக்
குமாறும்பால செவ்வரியு நீலத்திறமும் வாய்ந்த வாளிளப
கண்ணிளையுடைய அம்மங்கையின் கழுத்தைப் பார்த்து
அதற்குவனமயரக வளரிளக் கழுவினையும் கடற்சங்கிளையு
நீ நினைத்தியாயின் அந்நிலைவு தகுதியற்ற நினைவேயாகும்
என்றுணர்க் கடவை. அன்றியும் அவள் வாயுனது.

பலனமும் கிடையும்தொங்கைப் பழனும்பைக் குமுதப்போதும்,
துவளின வங்ககங்கோப்புருக்கென்றித் தொடக்கஞ்சாவத்
தவளமென் றலாக்கும்வண்ணஞ் செத்ததேன் ததம்புலகிள்
குவையுள் கண்ணிவண்ண வாயது குறியுமீதே. என்படி

மாகுதி! பலனமென்பதும் கிடையென்பதும் கொங்கைத்
கணியென்பதும், பசியசெவ்வல்லி மலரென்பதும், துவட்டி
யமைந்த இலவங்க மலரென்பதும், இந்நிரகோப மென்பதும்,

தூர் முருக்கவு ரென்பதுமாகிய இத்தொடர் க்த்தனவாகிய
செம்பொருள்க ளெல்லாம் வெண்ணிற மானவையென்று
கூறுமாறு செவந்து தேனும் ததழ்ப்பியதொரு பொருளுள்
தாவின் அக்குவனோகீ கண்ணி கோலவாய்க் கிணையமே
பன்றி மற்றொன்று மிணையாகாதென் றுணர்க. அன்றியும்
மாருதி!

செவந்தோ ரமிழ்தமிழிலை தேனிலிலை புனவென்றும்
கவந்தபோ தன்றியுள்ள நினைப்பேவார் சனிப்புக்கார
பகர்த்தவா னுதலினுடன் பவனவாய்க் குவணமபலித
துவந்தபோ துவந்தவண்ண முவந்தபோ துவந்ததாமோ.

என்றபடி அவன் வாயினிமைக்குத் தேனும் பாலும் மிணை
பாகாது அன்றியும் பாலுக்குள்ள குணம் வெண்மை தே
னுக்குள்ளகுணமோ இவன தரம்போன்ற செம்மையுமன்று
இவனிரண்டு முனவென்றாலும், உண்டபோதன்றி உள்வரில்
நினைத்தவுடனே மகிழ்ச்சியைத்தரா, ஒளிதங்கிய வழியை
நெற்றியினைபுடைய இவன தாத்துக்குவமை யெதுவுமில்லை
யென்க. அன்றியுமனுமானே!

மூலியு முருத்தமுத்த முறல்வென் றுவந்தபோத
சொல்வையு மமுதம்பாலுத் தேனுமென் னிணைக்கத்தோன்றும்
அவ்வதொன் றுவதிலை யமிழ்திற்கு முவமையுண்டோ
வவ்வியே வழிந்துகோடி மாரிலா வாதுகான்றோய், என்றபடி

மூலியை யரும்பும் பறவையினிறகடியும் சிப்பிமுத்த
மாகிய இவைகளைப் பற்களென்று கூறுவதானால் அவன்
மொழியையும் அமிழ்தும் பாலுத் தேனுமென்று கூறத்

தோன்றும் மழ்ஞென்றைக் கூறுதற்குப் பொருந்தாது
அமிழ்த மனைத்துக்கு முவமைபாகவுள்ளது அதற்குவமை
பே கிடையாது உளதேலநிகழ் கிறந்தோய் நீயேயறிந்து
கொள்ளுவாயீக அன்றியும்!

ஆதியமென்றத் தொன்னைக் குமிழுமக் கெரிஞ்ஞென்ற
சோதிச்செம்பொன்னுள்ள மணியும்போற் தளங்கித்தோன்ற
வதுவு மிள்ளைவல்லா நெழுதலார்க் கெழுதவொண்ணு
நீதியை கேட்க்கீயே கிளைதியா னெழுத காண்பாழ், என்றாகு

எனது சாணகியினழகிய மூக்குக்குவமைபாக உரைத்
தற்கெவையுமிள்ளை எல்லாரு மடக்கையர் நாகிக்கிணைகூறு
மொந்தின்றிலையும், எள்ளின் பூவும் குமிழினவரும் ஒளிதம்
கிய பொன்னு மின்னு மணியும்போற் பிரகாசியா ஆதலி
னவன் நாகிக்கிணையே இலையென்க. சித்திரிகரு மவன் கா
கிக்கிணையென வெழுதிக் காட்டக் கூடாதவரை யாவராத
லால் உவமையற்றது எதிரற்றதவன் நாகியென்றறியக் கூட
வை. அன்றியும் ஒப்பற்ற ரூபனவானான ஆஞ்சனையனே
அவன் காலைத் குறித்துரைக்கு மிடத்து.

வண்ணைத் தரிசைவாம மயிர்வினைக் கருவிபெண்ணப்
பிண்ணை னுரைத்தலூப்பைப் பெரியவ ருரைத்திற்பித்தாம்
வெண்ணைவெண் டோமிசெய்த விழுத்தவம் வினைத்தென்றே
யுள்ளுதி யுலகுக்கெல்லா முகமைக்கு முகமையுண்டோ.

என்றபடி வண்ணைக் கிரையையும் மயிரெறி கருகிலையும்,
இளஞர் மடக்கையர்காதுக் குவமை கூறுவார்கள் இளஞர்
கூறும் பொருத்தமற்ற பொருள்களை இவன் காதுக்கு

நாம் உவமை கூறினாலது பித்தேயாகும் வெள்ளிய ஸைரக் குழைசெய்த பெருந்தவத்தாலவன் காதினை பிடமாகப் பெற்று நிதினின்றதேபன்றி மற்றொன்றன்றும் உலகத்தி னுவமைப் பொருளுக்கும் வேறுவமைப் பொருளுளதோ இஃபென் றறிவாயாக. அன்றியும் கலாவிநோதனான மாகுதி! எங்காத்தியின் கண்களைக் கூறுமிடத்தில்.

பெரியவாய்ப் பாலைபொவ்வா பிதிதோன்று நினைத்தபொ
உரியவாபொருவருள்ளத் தடங்குவ வல்லவுண்மை
தெரியவா பிரக்கோனேகிறீர் நேவர்க்குத் தெய்வமென்னத்
தரியவாய் வெளியவாகும் வாட்டடல் கண்களம்மா. என்பது.

அவளது வாட்டடல்கண்கள் எத்தகையன எனைய போல்வன வெனத்தேவர் பார்ப்பாராழின் அவர்க்கு மக் கண்களின் உவமையறியக்கூடாததாய் அவர்பணியுந்தேவு போலாமாயின் ஆஞ்சனேயனே மிகவுமகன்ற கடலுமவன் கண்ணுக் கிணையன்றும் வேறொன்றை யெடுத்தாரைத்தற் கக்கண் ஒருவருள்ளத்துக் கடங்குவதன்று ஆதலின் ஒப் பற்றதென்றறியக் கடவை.

கோனாக்கு மன்றியொன்று கிளத்தினுற் சீழ்மையாமே
கோனாக்கு மென்னினல்வாத் குறியொத்தீர் கூற்றம்ம்குல்
வானொக்கும் வடிக்கனாடன் புருவத்துக் குவமைவக்கின்
தானோக்க வநோக்குநிற் பிரண்டில்லையனம்மச்சபம் என்பது.

அவன் புருவத்திற்கு மமக்குள்ள விரும்பத்தாலெனின் னை ஒப்பென்று கூறலாமேயன்றி புண்மையாக வுரைத் தாலது தழ்வுடைய தாகவேயாகும் ஒரு புடை யொழி

பர்க உரைப்பதேயன்றி எல்லா விஷயத்திலும் பொருத்தமானதென ஒன்றைக் கூறியதன்மூலம் வாஸுதேவ கண்ணினை யுடைய எனது சாண்டியின் புருவத்துக்கு இனி உவமை கூற வேண்டுமானால் இருபுறமுஞ் சரியாக வளைந்து நின்றற்கு மன்மதனுக்கு இரண்டு வில்லிவீரையே இருந்தாற் கூறலாம் என்றறிதி அன்றியும் அஞ்சனை குமரா!

என்னுளு கன்னிகாணு முகத்தினை றுதலெனாடிப்
பன்னாடும் பன்னியாற்ற மதியெனும் பண்படாடி
முன்வாளின் முனையென்முகங்கள் முறைகளும் குறைவுபாடு
என்னுளும் வளர்த்ததென்னி றினைதொட்கு மியல்பிற்றாமே.

என்றபடி இவள் நெற்றிக் குவமையாக மதிபை யுரைத் தல் சிறிதும் பொருந்தாததேபாகு மெதனா லென்றால் அம்மதி நாடோறுங் கமலமலரு மழகிற்கேடின் றி நானா வின்ற முகத்தினுக்கும் நெற்றிக்கும் உவமையாமாறு கருதி வளர்த்துக் குறைத்து மிரண்டிற்கு மிணையன்மையா லின்னமத் தொழிலையே செய்கின்றமையா லென்றுணர்க. அன்றியும்,

உண்பவ லில்லையென்றே வளத்தனும் வந்தபின்னை
அணையா வென்றாந்தாந்த மழகுக்கோ ரழிவுண்டாகா
வினைசெயல் குமுன்றவல்ல விதிசெய வினைந்தலீவம்
புனைமணிப்பவளின்னும் புதுமையாமுமைபுளு. என்றபடி

மாருதியே! நாம் வளத்தையடைந்த பின்னர் அலங் கரிப்போரிலோடும் அவ்வவ் வுறுப்புக்களுக் குடைய வழி நிலை தரமுந்தனவாகா. இவளுறுப்புக்கள் கைகின் மக

எரீரால் சோட்டப்பட்டச் சிறந்தனவன்று இயல்பாகவே அனுமந்த சிற்ப்சினை யுடையன ஆதலின்கைக்குப் பொருத்தமற்ற வுலமைகளைக்கூறி வருணனை புரிவதற் பயனென்னை நீலமணியதூது ஒருநாளும் பவளத்துக் குவமை யாகரது அதுபோலவவள் முகத்துக்கு மொப்பெதுவுமின் நென்றறிதி இனி அவள் முகத்தினை நீ கண்டாலறிய வேண்டிலொன் றுரைக்கின்றேன்.

தொண்டலின் குழலியாம்பல் குனிநிலை வன்னகொற்றச் செண்டையொன் டாளமென்றிக் கேண்மைய கிடந்ததிங்கன் மண்டிய வதனமென்று வைத்தனன் விதியேயேப் புண்டரீ சந்தையுற்ற பொழுததுபொருந் தித்தோர்வாய், என்றபடி.

மாருதியே! மேகமு மிளந்திங்கனும் செவ்வல்லி மலரும் வளைந்த வில்லும் வள்ளைக்கொடியும், சேற்கெண்டையும் முத்தும் என்று கூறப்பட்ட இவைகள் பொருந்திய சந்திரனை வட்டமுள்ள முகமாக இருஷ்டி கர்த்தாவே யவட்கமைத் திருக்கின்றான். என்னன்பிற் குரிய வவளை நீ கண்டாலவண் முக்தாமரை யான் கூறிய இத்தகுதியினதேயென்பதை நீயே கண்டறிவாய் அன்றியும்.

காசினைக் கழித்துக்கட்டிக் கன்னினை டாலிநீட்டிப் பேரிருட் பிழம்புதோய்ந்து செறியுந் இப்பிறங்குதந்தைச் சொரிசுழற் றொழுதிச்சூழல் சும்மைசெய் தனையதம்மா சேர்மைவைப் பெருமைசெய்த நிறைநாறுக் கூந்தனித்தகீ, என்றபடி.

என் காதலியி னழகிய ஆற்றொழுக் கணைய கூந்தலானது மேகத்தை யொப்பல்லவென்று பழித்தகற்றித்.

கதி

மாருதி விஜயமென்னும்

தேனெகிராவி அகிற்புகையுண்டு பெரிய இருட்டிழம்பிற்
ரோய்ந்து நெறித்து விளங்கிக் குழைந்து சுமைவினதாகிக்
காணப்படுமென்றறிதி அன்றியும்,

புல்விதழ் கமலத்தெய்வப் பூவிற்கு முன்புபொற்பின்
எல்லெழுந் மதிக்குமுண்டக் களங்கமென்றுரைக்குமேதம்
அல்லவுஞ் சிறிதுகுற்ற மகன்றிய வன்னமன்ன
கல்லிய வானுக்கெல்லா கலனன்றிப் பிறிதுண்டன்றும்.

அனுமானே! பூவுளெல்லாஞ் சிற்ற்த் பொறிவாழ்
பூவான தாமரைக்கும் புறவிதழில்லாமலில்லை. ஒளி பொ
ருந்திய சந்திரனுக்குக் களங்க மென்றுரைக்கு மொரு
குற்றமொன்றுளதாம். இவைவன்றி யுள்ளனவுஞ் சிறிது
சிறிது குற்ற முடையனவாகவே விளக்குகின்றன அன்ன
நடையினளான சாணகிக்களைத்து கலனுங் குறைவில்லா
தனவேயன்றி குறைவுள்ள வன்றும். ஆதலிற் குறைவறு
மழகுறு கோமளவல்லியை நீ கண்டவுடனறிதி. அன்றியும்
ஐயனே!

கிங்கையர் குறைத்துவைத்த கிலக்கணம் வன்னவாசப்
பக்கைபத் தவட்குணையா கிரம்பல பற்றிநோக்கிற்
செங்கையிற் கருக்கடீசெவ்வாபத் தேவரும் வணக்குத்தெய்வக்
கொங்கையைச் சூயித்கொன்றக் குறைவில குறியுமஃதே.

என்றபடி பெண்கட் கமைப வேண்டுவனவாகக் கூறி
யுள்ள கிலக்கணம் அழகிய வாசனையினை யுடைய கமலா
சனியான திருமகட்கு முற்றுப்பார்த்தால் கிரம்பினதிட்கி
தேவரும் வணக்குத் திறமுடையாரும் செவ்விய தயன்

மீன்போதுமறிய கண்ணினை யுடையவனும் தெய்வத்தன்
மைவாய்ந்த தனக்களை யுடையவருமான எனது காத
லிக்கு நூலுரைக்கு மிலக்கணமளித்து சிரம்பி யுள்ளதே
பன்றிக் குன்றையொன்று மிலையாதவினவளைக் கண்டால்
ஞாபகத்துட னுணர்ந்து கொள்ளுதி பினியவள் வரப்
மொழியைக் கூறுகின்றேன்.

குழல்படைத்து யாழைச்செய்த ருயிலொடு கிளியுக்கட்டி
மழியும் பிறவுத்தந்து வடித்தகைம் மலசின்மேலான்
இழைபொரு முலையினுடனின் சொற்களியை பச்செய்தான்
பிழையில னுயலுகொட்டப் பெற்றிலன் பெறக்கொலின்னும்.

என்றபடி குழலையும் யாழையையும் படைத்துப் பின்
ருயிலையும் கிளியையும் படைத்து பின் மழலைமொழியையு
மதுபொன்றவைகளையு முண்டாக்கிக் கைதேர்ந்த பின்னர்
இழையு றழையா இளந்தனத்தியான ஜானகியின் கண்
டத்தொளியையும் வசனத்தையும் பொருந்த வமைத்த
என் உவமை யொன்றுங் காட்டாது விட்டன னாதலின்
அப்பிரமன் குற்ற மில்லாதவனுயினான் என்பதை பறித்து
கொள்ளுதி.

வானின் வலவொன்றும் வாய்பின்றி வளர்ந்தவேனும்
காகிற் கணையமற்றொன்றே வயிற்றன்றி கல்லறியில
மீனின் கண்ணினுடன் மென்மொழிக் குணமெவையுள்
தேனொன்றே வயிற்றொன்றே வவவசெலிக் கின்பஞ்செய்யா.

சுவர்க்க மந்திய பாதானமாகிய மூன்று லோகங்களி
னும் காகிகூற் கணவக்கும் பொருளி னுயர்ந்ததாகக் கூறுப

படுவது அமிழ்தமன்றி வேறே கல்ல தொன்றினையுங் கண்
டிவேம் தேனுமமிர்தமு நாவிந்கனிமை பயக்குமேயன்றிக்
காதிந்கனிமை பயவாவாதலின் மீனநயனியுன சான்னி
யின் சொற்களுக்கு குவமை வேண்டுமாதூற் கிட்டாதிதன்
றநிதி! அன்றியும்,

பூவரு மழையென்னம் புனைமடப் பிடியென்றின்ன
தேவரு மருளத்தக்க செவவின வெனயந்தேறேன் .
பாவருங் கிழமைத்தொன்மைப் பருணிநர் தொடுத்தபத்தி
காவருங் கிவலிச்செவலி கடைவரு கடையணவ்வேய்.

கல்லோய் கமலமலர்மீதுலவு மாசவன்னமும் அலங்
கரித்து விடுத்த இளம்பெண் பாணையும் ஆதிய இவை
தேவரு மருளத்தக்க கடையின வெனயான் றுணிந்து
கூறேன் கவிபாடு முரிமையமைந்த பண்டிதர்க்களின் வரிசை
வரிசையான சொற்கட்டைப் போன்ற கடையினை யுடை
யாள் அன்றியும் அவள் நிறத்தினைக் குறித்துரைக்கு
மிடத்து;

வந்த மூரைக்கேன்மாவி னினநித முதிருமற்றைப்
பொன்னிறக் கறுக்குமென்னு மணிநித முவமைபோதா
மின்னித காணியெங்கும் வெளிப்படா கொளிக்கும்
தன்னிறக் தானையொக்கு மலர்நிதஞ் சமழிக்குமன்றே.

எந்த நிறத்தையவள் நிறத்துக் குவமையாக வுரைப்
பேன் இளமார்தளிரா யுரைக்கலா மென்றாலோ முதிர்
வடையும் பொன்னை யுரைக்கலா மெனிலோவது கறுக்கும்
மணிநித முரைக்கலா மென்றாலோ உவமைபோதாது நின்

என் நிறத்தைப் புறாக்கலா மென்றாலோ அது இவணிற்
துக்கு வெட்டி எங்கும் வெளிப்படா தொளிக்கும் பூவி
னிற்றத்தைக் கூறலாமென்று லதுவாயும். ஆதலி னிவை
யெவையு மவணிறத்துக் கொப்பன்றும் ஒப்புகூற வேண்
டினால் அதற்குமுன் யொப்பு வேறே யொப்பின்றென்
றுணரிக. அன்றியும் நீ நின்மனதுள் இவ்வாறு துணிவு
வைத்துக் கொள்ளக் கடவை.

மண்ணையவ ஈவியொப்பார் மற்றா ரில்லவென்றும்
சங்கையி லுள்ளதானே சான்றெனக் கொண்கொன்றோய்
அங்கவ ணிலைமைபெல்லா மனத்தறிந் தருளுசார்த்து
திருக்கவான் முகத்தினூர்க்குச் செப்பெனப் பின்றுஞ்செப்பும்.

இவ்வுலகத்தில் பெண்களுள் எவரும் சாணியை ஒத்
தவர்கள் இலர் என்பதுண்டை அலுனிலக்கணத்துக் கிது
வேசாஷி நியவனைக்கண்டால் நான் கூறியவண்ணம் உள்ள
இலக்கண மமைத்தவனா வென்றாராய்ந்தவ ளாகுகிலெய்தி
இவ்வா றுரைத்தி ஒவ்வா றென்றால், அனுமானே! நீ
பெனது காதலிக்கு,

முன்னகாண் முனியொடும் முதியகீர் யிதிலையுரையச்
சென்னிரின் மாலையான் கெள்விசு னெய்செவ
அன்னமா கெறவுருச் சுருகின் குணயச்
சன்னிமா டத்திடைச் சண்டதன் கழறகாய்.

சூழிமால் பூணியின் துணைமருப் பிணயெனக்
கேழிலா வுணமுலை கிரிசமந் திடைவழைநர்
வாழியான் பின்னிரின் கொடியில்லக் தானையன்
சூழியா னாசனாகக் கண்டது மருளுகாய்.

காரசெய்தான் வில்லிதத் தவனமா முனியோமே
விரைசொ னவனோம் விவேக்யா னாயிரோனும்
காரசெயா வேலுநீர் பெரியகத் பினடெரித்
தாரசெய்தா னிலெதெவா முனாநீ புரைசெய்தாய்.

• முன்புநா னதிலொ முனிகெடுத் கானியே
என்பினே போதுவாய் கினைதியோ வேலுநீ
இன்பமா பாருயிர்க் கினியபவா யினையினித்
தன்பமாய் முடிதியோ வென்றதஞ் சொல்லுவாய்.

ஆனபே ராசியுத் தடவியேர் வாயுநீ
யொனாநா தனவெலா யினியவோ வினியென
யினொ வெமெனர்க் கன்கனீர் விழவியுத்
தானியா வுயிரினவத் தயர்வது முரைசெய்வாய்.

மல்லன்மா ககர்துறத் தேருகாண் மதிதொமே
கல்லன்மா மதிந் மனிக் கடைசடத் திடுதன்முன்
கல்லுநீர் கரியவென கானம்மா தோவெனார்
சொல்லின னிலெதெவா முனாநீ சொல்லுவாய்

• இனியவா தாரசெயா வினியினே குதியென
கினையுமா மனிகன் மோநிர் மளித்தறிகுநீன்
வினியெனா முடிசெனா விடைகொடுத் ததவனம்
புனியும் வாக்ஷவியு னருகொமே போயினார்.

பானவியா மனமுடித்தற்கு முன்னர் விசுவாமித்திர
முனியனுடன் மிக்க நீர்வனமகமந்த மிதிலாபுரியில் மாலை
பணிந்த மருடத்தின புடைப சனகராசனது வேன்வி
கையத் தரிசிக்கச் சென்றகாலத்து அன்னப் புறநவைகள்

கிணையாகின்று தடாசிகத்தி னருகிதுள்ள கன்னிமாடத்
தில் யான் கண்டதனையும் பின்னர் மூகபடா மணிந்த
யாணியின் இரண்டு தனங்களைச் சமந்திடை யிடைவ
தொரு மின்னற் கொடிபோல சனகனைவகீ களத்துவந்த
வுடன் கண்டதனையும் மலையினைய வில்லினை பொடித்த
வன் சூழனிலன் பின்னாற் சென்றவ னல்லனேல் உயிரை
வைபேனென நினைத்திருந்த காலத்துச் சிறந்த கற்பின
யுடையவ னொருத்தி யோடிவந்து முனிவன்பின் வந்த
வனே வில்லிதுத்தானெனக் கூறியதனையும் உலர்ந்த மாந்
களையுடையதும் பண்டுசென்று பழக்க மில்லாததுமான
பெருங்காட்டில் யான் செல்லுங்காலத்து என்னுடன் வர
முயன்றபோது இதுகாறும் எனக்கின்பத்தந்த நீ எனக்
குத்துன்பத்தரக் கருதுகின்றனையோ என்று யான் கூறிய
தனையும் அம்மொழியைக்கேட்டு உரிமை யுடையதான
அரசினினை இழந்து காடுசெல்லு முனக்கு என்னையன்றி
யுள்ளனவெலா மின்புத்தைத் தாத்தக்களபோது மினி
யென்று மீடுனை வுலாவுவதும் நெடியதுமான மலையினைய
கண்களில் நீர்ததும்பி விழாநிற்பப் பூமியில் விழுந்து ஸ்ரீச்
சித்ததனையும் வளமலமந்த அயோத்தியை விடுத்துச்
சென்ற காலத்து கன்மதி லினையுமீ மணிக்கத வினியு
முடைய கோட்டைவாசலைத் தாண்டுவதற்கு முன் மிகவும்
பெரியதான காடுதவென்று என்னைக் கேட்டன எதிலா
யும் அடையாளத்துக்காக நீ யவளிட முறைக்கக் கடவை
யுரைத்த இந்த என் மோதிரத்தையும் அடையாளமாக
வவளிடல் கொடுக்கக்கடவை நீ செல்லுங்காசிய மறுகல

எசு

மாருதி விஜயமென்னும்

மாகவே நிறையேறுக. என்று ஆசீர்வதித்து இருவருமாய் வெளியேவந்தவுடன் ஆஞ்சனேயர் பெருமானையும் இளைப பெருமானையும் வானர திபனான சுக்கிரீவனையும் வணங்கி விடைபெற்றுப் பிராட்டியைத் தேடுவராய்ச் சென்றுனர். ஷென்றவர் சுக்கிரீவனுரைத்த வண்ணமேசென்று செங்கா லிக்கற்களுஞ் செம்மணிகள் னெனியும் நெருங்கிச் செவ் வானம்போன்று விளங்குதலானும் அரவத்துடன் இந்து வும் யாறும் பொருந்துதலாறும் சிவனது சிரம்போல கரணப்படுகின்ற விர்தமலையினருகில் விளர்ந்தெய்தி அந் தென்குன்றிறோடவிர் மணிச்சிகரமும் பொன்னெடுங் கொடுமுடியுப் புரைகளும் புடைகளும், நன்னெடுந் தாழ் வரை நாடினார், நனைவயிலார் பன்னெடுங் காலமாமென்ன வேர்ப்பகலிடை, ளன்றபடி அநேகநாளிற் தீரடத்தக்க வம் மலையின் நெடிய சிகரத்திலும் பொன்மயமான கொடுமுடி களிலும், குகைகளிலும், பக்கங்களிலும், அடிவாரங்களி லும், பிராட்டியைத்தேடினார். வானரர்களுடனாஞ்சனேயர் அங்குத் தேடிக்காணுமையால் உடனே வினார்தங்கு லின்றும் வினாவாக இவடயிலுள்ள பூமியினெந்த பாகத் தையும் கம்மாவிடமற் றேடிக்கொண்டே அன்னப்பாறை வைகளும் தேவமரீதரும் ஆடுகின்ற சிறந்த துறைகளே யுடைய நருமதையாற்றை யடைந்தார்கள் அடைந்தவகு,

அன்ன மரமுடல் களும்மரர் காடியர்

தன்னி யாடிடல் களுத்தறக்க மேயவர்

மன்னி யாடிடல் களுக்கரும்பு நுழைநேன்

பன்னி யாடிடல் களும்பரத்து சுற்றினார். என்படி.

அனுமத் பராக்கிரமம்.

ஏடு

யந்நருமதைக் கலையில் அன்னங்கள் விளையாடுமிடங்
களிலும் தேவருலகினர் நெருங்கி விளையாடுமிடங்களிலும்
தவர்க்க வாசிகளடைந்து ஆடுமிடங்களிலும், ஆண்வண்டு
களுடன் பெண்வண்டுகள் இசைபாடி யாடுமிடங்களிலும்,
சுற்றிச்சுற்றிப் பிராட்டியைத் தேடினார்கள். தேடியவையுங்
காலத்தி,

பெறவுநர் தெரிவையை காடும் பெற்றியார்

அந்நிலம் கூந்தலு மகவண்டு சூழ்

சிதாறுத் தாமரை முகமு நித்தில

முறுவலுங் காண்பரான் முழுதங் காண்கிலார். என்படி

பிராட்டியின் உருவமுழுது மங்குக் காணுகின்றும்,
அம்மகாதேவியின் கருமணலுக்காகிய நல்ல கூந்தலையும்,
கூந்தலை நாடிவருகின்ற வண்டாற்குழப்பட்ட தாமரைமல
ராகிய முகத்தினையும் முத்துக்களாகிய தந்தங்கலையும்
காண்கின்றார்கள் இவ்வாறு காண்கின்றனரேயன்றி பிராட்
டியைக் கண்டிலர் காணுமையின்.

செருமத யாக்கையர் திடுக்கில் சிந்தையர்

தருமத யாவியை தழுவுந் தன்மையர்

பொருமத யானையும் பிடியும் புக்குழல்

நெருமதை யாமென நதியை நீங்கினார்.

என்படி

பொர்புரிவதில் மதத்த உடலினரும் தருமமும் தமவு
முடையரும் ஆகிய வானர வீரர்களுடன் ஆஞ்சனையர்
பொருந் திறனுடைய மதயானைகளும் பிடியானைகளும்
புஞ்சுலவுகின்ற நருமதை யாற்றைக் கடந்து.

தாம உபத்திரா தீர்த்த சங்கமம்
காமகடப் பெருந் திசையை வந்திய
வாமகடச் சுடர் மணிவயல் குறும்
ஓமகடத் தடங் கிரியை பெய்தினார்.

வரிசை வரிசைபாக அலைவிடு தீழுத்தவந்த சங்கம்
கனும் திசைகடக் கொளிதருகின்றவழியை சந்திரசூரியர்
களைப் பொத்த மணிகளும் பொருத்திய பாறுகளையுடைய
ஓமகடமென்னு மிசையை வடைந்தார்கள் அம்மலையோ,

மாடுறு கிரிகளும் மாணு மற்றவுஞ்
குடுறு பொன்னெனப் பொலிந்து தோன்றும்
பாடுறு சுடரொளி பரப்பு கின்றது
கீடுறு மூவிலும் விளக்கு மெய்யது.

பறகையும் பங்கை விலங்கும் பாடமைந்
தறைவன் கனகநன் பூழி பொட்டவான்
சிறைசெய் மேருவைச் சேர்த்த நீரவாய்ப்
பொறைசெயும் பொன்னென முழுதும் பேர்ப்பது

பரவிய கனகநன் பராகம் பாடுற
கரிசுடர்ச் செம்மணி விட்டத் தேடிழி
பருவிபு கிசைகு மிலக்கு தீயிடை
புகுருபொன் பாய்குபொன் குருகு கின்றது.

விஞ்சையர் பாடலும் விசம்பின் வெங்கைப்
பஞ்சின் மெய்கடியினு ராடற் பாணியும்
குஞ்சர முழக்கமும் குமுறு பேரின்
கஞ்சின மாற்றலும் கழக்கு மாண்பது

அனாவது தோர்ச்சி னராயிதா மயில்
நூலாயவோலி ராவண னிரூக்கும் வெற்பெனும்
கிளைவினரு வந்துயர்ச் சோற்கு றொஞ்சினர்
சினமிதக் கனற்கொறி சிக்கு செங்கனார்.

இம்மலை ஞானது மேனாழ்மாளையச்
செம்மலை நீக்குதுஞ் சித்தைத் தீதென
விம்மலாற்று கனையின் வினங்கு முன்னத்தர்
அம்மலை யேறினா ரச்ச சிங்கினார்

இரித்த னகரிகளும் யாளி வீட்டமும்
விசித்தன கோனரிகளும் வெருவி சீங்கின
திரித்தின கொங்கனும் திருடைக் காண்கிலார்
பரித்தன சித்தனை பரிசின் குமென.

ஐம்பதிற் றிரட்டிகா வதத்தி னாலின்
ஐம்பரைத் தொடுவ தொத்துயர் வினோங்கிய
செம்பொனற் கிரியை யோர்பகலிற் றேடினார்
கொம்பினாக் கண்டிலர் குப்புற் றேகினார்.

இவ்வானா வீரர்சென்று தேடி யவம்மலைபாணது தன்
னருகிற் பொருந்திய மலைகளும் மரங்களும் பிறபொருள்
களுமெல்லா முயர்ச்சிவாய்ந்த பொன்னோப்போல விளங்கா
நிற்ப அருகிலெல்லாம் பொன்னொளவீசி முத்தி யுலகமா
கையபரமபதத்தினுஞ்சிறந்து கிளங்குமுருவினவாயும் தன்
னுட் பொருந்தும் பறைவையாதிபவும் சிக்கக்கரடி யாதி
பவும் உயர்ச்சிவாய்ந்த அம்மலையின் பொற்பொடிபட்டு
மேருவினை யடைந்த கரியகாகம் பொன்னுமென்னு முறை
பிற்றவகுது கிளக்காநிற்கும் அன்றி அம்மலையிதற் புறன்

ககரினும் பாவிய பொற்பொடியொடு மாணிக்க கற்களுந்து
 கிடக்க அருவிநீரொழுதுந் தன்மையற்றி வேரியு நெருப்பி
 னுருகியோடும் பொண்ணைப்போல காணுந் திறமுடையதும்
 வித்தியா தரத்தனின் பாடலோசை. கேட்கப் படுவதும்,
 சுவர்க்கத்திலுள்ள அரம்பையரான பஞ்சின் மெல்லடிபி
 னரின் ஆடற்சதியினோசையும் பாணிகளின் பிணிரொலியும்
 குழுமுருகின்ற பேரிகையைப்போல மேகங்கள் முழங்குதலை
 யும் கொண்டு விவங்கு மாண்பின யுடையது அன்றியும்
 இன்ன மனோகவிதமான அற்புதங்க ளானவை யெல்லா
 மமைந்து கிடக்கப்பெற்ற அம்மலையின் வைபவங்களை
 பெல்லா முற்றுகோக்கி இம்மலை பொன்மலையாக விருத்
 தனின் இது கூரிய வேற்படையின் யுடைய இராவண
 னுடைய இருப்பிடமாக இருந்தான மிருக்கலாம் என்று
 கருதி யதனுண்டான மகிழ்ச்சியா னுயர்ந்தோங்குந்
 தோளின் யுடையராய்ப்பின்னர் இராவணன் பிராட்டியை
 யபகரித்த பாதகனன்றோவென்று நினைவுதோன்ற மிகுந்த
 கோபமுடையராகிக் கண்களிற் செம்மையுந் தீப்பொறி
 யுங்கனுவாறிப் அம்மலையீதேறி இம்மலையில் காந்தேடி
 வந்த பிராட்டியைத் தாண்போமென்றும் அதனால் பெரு
 மாளாடந்துள்ள மனோவிபரதினை நீக்குவோ மன்றியும்
 நந்தலைவனான சுக்கிரீவ மகாராசன் தவாமிகாரிய தூதர்
 தானுமாறுஞ் செய்வோமென்றும் அச்சமின்றியம்மலையிங்
 கில்லாபக்கங்கள் ஒடிச்சாடி நாடினார்கள். இவர்களைக்
 கண்டு அம்மலையின்கண் எதிர்த்து வாசம்புரிந்த சிங்கங்
 களும் யாளிக்கூட்டங்களும் சிங்கக்கூட்டங்களும் பயந்து

அனுமத் பராக்கிரமம்.

யிலகியோடியு இவைகளைத் து மஞ்சியே?டு மாறுவனயும்
பிராட்டியை பம்மலையிலெங்குக் கண்டிலர் காணாமையா
லம்மலையினின்றும் குதித்து இரண்டு வெள்ளம் வானர
விரர்களும் சாம்ப னங்கதன் முதலியோரும் உடன்கூட
மகாவிதரரின் ஆஞ்சனேயரானவர் இனிமேகந்திரகிரியிற்
பார்ப்போமெனச் செல்லுவோர் ஒருகொடிய பாலைவனத்
தை யடைந்தனர்.

அப்பகலை வனமோ இருப்பையு மோமையு நெல்லி
யுக் கோங்குமாதிய மரங்களையும் வறுமீர்க் கூவல்களையும்
கிழவோரி முதுபாம்பு கிழயானை மறவர் மறத்தியர் ஆற
லைத்தல் கூறை கொள்ளலென்னு மெனையுமில்லாத வெறு
வெளிப் பரப்பையாம். அவ்வெறு வெளிப்பரப்பில் கழுகு
பருந்து முதலிய புட்களும் செல்லா, கிரைந்தோடு மான்
முதலிய எவ்விலங்கும் புகாப் புள்ளடையா விலங்குகிது
புள்ளொடும் கள்ளடை மரனிலகல்லுந்தீர் நீகருள்ளிடை
யரதுண் பொடியொ டொட்டலின், வெள்ளிடை யல்ல
தொன்ற தவ்வெஞ்சரம், ஆத்தகைய கொடும்பாலையிற்
புக்கவானை வீரர்கள் ஐம்புலன்களு நடுக்கமுற்று உணர்வு
மழிந்து பொன்போலியாக் கைகளும் சூழக்கமுற்று வாடி
வதங்கினராய் எமலோகத்தில் ளரிவகப் ரியத்திலெய்திய
புழுக்களை பொப்பத் துடிதுடித்து வருந்தி,

கீட்டிய நாவினர் கிலத்திற் தீண்டுநா
றுட்டிய வெம்மையா லுலையுந் தாலினர்
காட்டினும் காய்த்த தங்காயத் தீதலால்
குட்டகன் மேவெரு பொரியிற் துள்ளினார்.

என்றபடி

மாருதி விஜயமென்னும்

சீட்டப்பெற்ற நாகிணையும்பூமிவிற்குமுத்துந்தோறுஞ்
சுடேலால் தூக்கித் தூக்கிவைக்கும் காலையும் உடைய
ராய் வனங்களிலுலகியும் பிறவெப்பமானவிடக்களிலுலகி
யுந் தழும்பேறியதம்முடலம் தீயப்பெற்றுச் சூட்டப்பெற்
பொரிக்கும் பெரி துன்னுமார்போலத் துள்ளிக் குதித்து
ஒடி ஒடி ஒருநிழலும் ஆதாரமுங்காணுமற் கவன்றுகவன்று
இனி நன்குதியென்னை கவரமி காரியார்த்தமாகவந்த நமக்கு
மிப்படிப்பட்ட கொடியதுன்பமுண்டாயதே என்குமொரு
நிழலுமில்லையே குனிபமாகவே இருக்கின்றதே ஸ்ரீ ஹரி
ஹரி ராமராமராம இஃதென்றையென்று வறண்ட உதடு
களை துனிநாவால் வருடிக்கொண்டு ஓடுபவரின் எதிரே
ஒரு பிலமொன்று காணப்பட்டது இப்பெரும் பிலந்தகிர
நமக்கு இப்பொழுதைக்கு வழிவேறின்றே பெனக்கவன்ற
வானாவீரர்கள் இவ்வெறு வெளியி விதற்குமேற் போக
நம்மாலையலாது வான்மேற் பறந்து போதற்குப் பறவை
ராகியுமல்லேம் பறவைகள் பறக்கினும் இறகு கரிந்தேசா
தல் வேண்டும் ஆவோ இனி வேறுகதியற்ற நாம் இந்த
பிலத்துட்புகுந்து செல்வோமென.

தீச்செவ வநிடுனி வியிய னவ்வது

தீச்செவ கொழியவுந் தடுக்கும் திண்பில

வாய்ச் செவனத்தென மனத்தி னொண்ணினார்

போய்ச் சிலவறிது மென்றதனித் போரினார்.

அவ்வனஞ் சென்றோர் விரைவாக அப்பிலத்தின்
முடிவிடஞ் சென்றனர் அவ்விடமோ திகந்தாளங்கனி
லெல்லா நிறைந்த பேரிருளின பன்றி டுற்றொன்றுந்

காணப்படாததாக வுள்ளது அதனிற சூரிய பகவான்க்
குப்பயந்து உலகிலுள்ள இருளனைத்துங் குடிப்புக்குளது
போன்ற ஒரு குகைக்குட் சென்று சேர்ந்தார்கள் அக்
குகையானது உட்பூக்க இவர்களின் கைகால் முதலிய
அவய்வ முதலியவகளுமே அறியக்கூடாத இருப்பிழும்
பிளந்தாய தாதலின் காலெடுத்து வைக்கவும் கூடாதவர்
களாயும் இனி வெளிப்புறத்தைக் காண்போமென்று நினை
வில்லாதவர்களாயும் இவ்விடத்தில் வழியுளதென்றறிபக்
கூடாதவர்களாயும் இனி நாமிந்த இருட்டுழியி லிறக்க
வேண்டியதைத்தவிர மற்ருென்று மின்றுமிங்கே கல்லகாற்
றின்மையால் கலாசமோதிணறுகின்றது இனிகாம் பிழைக்
கப்போகிறதில்லை. அந்தோநாராயணு எங்களுக்கித்தகைய
கதியும் வரவேண்டுமா என்று சிந்தைத்தமொறி ஆ ஒன்று
மறந்தோம் ஒப்புமுயர்வுமற்ற ஆஞ்சனேயர் நம்முடனிருக்
கின்றார் ஆனாலவரை இப்பேரிருளில் நாம் காண்கின்றோ
மில்லை நம்முடன் தானிருப்பர் அனுமத்தோமென அஞ்
சனே நந்தன ஆதித்தியமாணவ நெஞ்சம் வருந்துமெங்களை
இந்தவேளை ரட்சிக்கவேண்டிவது நின்கடமை நின்னாலாகா
விடினிறந்து படுவதே எங்கள் கதியாகும் ஆஞ்சனேயர்
அபயம் அபயமென்று சாம்பவ னங்கத்தன்முதலான மஹா
நிராக்ரமம் இரண்டு வெள்ளம் வானரவிரர்களும் வருந்தி,

நின்றனர் செயல்தோர் நிலைமை கேட்கலர்

பொன்றின ராமெனப் பொருளும் புத்தியர்

வன்றிதன் மாருதி வல்லையோ வெமை

இன்றித காக்கவென் நிர்த்து கூறினார்.

* இவர்க ளில்வாறு அபயம்புக் கதனைச் சத்தத்தா னுணர்ந்த கருணைதியான ஆஞ்சனேயர் திருவுளமிரங்கி ஆஞ்சன்மின் யானுங்களைக் காக்கின்றேன் எனதிருநெடிய வாலினை அனைவரும் விடாமற் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் விட்டு விடாதீர்கள் பத்திரம் பத்திரமெனக்கூறி.

உய்வுறுத்துவன் மனமுலை யிருழிஸ்வடூல்

மெய்யுறப் பற்றுநிர் விடுகி லீரான

அய்யனக் கணத்தி னின்றகளு ளீனெறி

கையினிற் றடவி கெவ்வா ளீனெனினுள்.

என்றபடி

அனைவரையும் தமது வாலைப் பிடித்துக் கொள்ளும் ஸண்ணஞ் செய்து பண்ணிரண்டு யோசனை யளவுகன்ற திருமேனியும் அதற்கெற்ற வயரமும் தாங்கி பின்னலைப் போல வெள்ளிவிசுகின்ற குண்டலங்கள் ஒளிவீசா நிற்ப வும நெடிய மேருமலைபோன்ற புயங்கள் விம்மி விளங்கவுங் தமது நீண்ட கைகளாலும் கால்களாலும் வழியைத் தட விக்கொண்டு வாயுவெகபாக நெடுந்தூரஞ்சென்றனர் அவ் றுனஞ்சென்றவர் ஸ்ரீராமபிரானது கருணையினால் நிர்மா னுஷியமான ஒருசிறந்த நகரத்தில் வெளிச்சமுள்ள இடத் தில் அவ்விரண்டு வெள்ளம் வானர வீரர்களையும் சாமப லன் அங்கதன் முதலியவர்களையும் இழுத்துக்கொண்டு சேர்த்தனர் சேர்த்துத் தம்மிடம் அபயம்புக் கவர்களுந் து இருணிவத்தி ஸுழிக்நெழியாது காப்பாற்றித் தமது வீரதீர பராக்ரமத்தை நிலைநாட்டினர்.

வாலைப் பிடித்துக் கொள்ளச்செய்து இருணிவத்தி னின்றும் வானர வீரரைத்தமது பராக்ரமத்தால் ஒளி யுந் காற்றழுள்ள நிர்மானுஷிய நகரத்துட் சேர்த்து ரகசித்தவுடன வானர வீரனைவரும் ஆஞ்சனேயரைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்கள்.

ஸ்வாமிகாசிய தூத்தராயகம:

2017

7



உ-வது.

பிலபேதன பராக்கிரமம்.

அநந்தித்தழிதெய்வம் யாசிய விநத்தம்.

உரம்பெறு வீரமீண்டு முறுதுமே விருளிற் சாதுர்
திரம்பெறு கின்னையுற்ற திறத்தினேர் தம்மைப்பூவிற்
தரம்பெறு மாறுசேர்த்தி தயாவுடனென்றார் கார்ப்பான்
வரம்பெறு பிலம்பொதுத்த மாருதி சாணம்போற்றி.

(இ-ள்.) வன்மைவாய்ந்த வீரனே நமத்திரும்பிவந்த
வழிபே செல்லுவோமாவின் இருகலிலகப்பட்டுச் சாவோம்
உறுதியமைந்த உன்னைரகங்களுக்கப்பெற்று வெங்களைமுறை
பாகப் பூவுலகிற்சேர்த்துத் தயவுடன் காத்தருள வேண்டு
மென்ற வானர வீரர்களோயும் தேவமாதிகளையுங் காக்கும்
வண்ணம் கிரேட்டமான அப்பிலத்தின் மேற்புறத்தினிற்
பொத்தலாக்கி அலைவரையுங் காத்தருளிய பராக்கிரம
சாஸியான ஆஞ்சனேயரதுதிருவடிக்கு நமஸ்காரம்-அ

இதன் வரலாறு.

சீதா தேவியைத்தேடிக் கொடுஞ்சுரத்தி லகப்பட்டு
ஆங்கீக் கண்டவொரு பிலவழியாக ஒரு சிர்மானுஷ்ய நக
ரினைபடைந்த வானரவீரர்கள் அந்நகரி னமுதைப் பார்த்
தாச்சரிய மடைந்தார்கள் அந்நகரமானது நீருட் குரிய
மண்டலமறைத்து விளக்குவதெனவும் சுவர்க்கமும் நானு
மாறுப் பிரகாசிப்பதெனவும் கமலாசனியான பூபெரிய

பிராட்டியின் திருமுகமண்டலம் போன்றதெனவும் 'கண்ட
னர் கடிநகர் கமலத்தொண் கதிர் மண்டில மறைந்துறைந்
தனையமாண்பது' விண்டல ராணுற விளங்குகின்றது புன்
டரீகத்தவள் வெதனம் போன்றது எனக்களிதள் கொண்
டாடுந் திறத்ததாயும்,

• •

சுப்பகாடனியை யுடையதாயும் மிகுதியான தாமரை
போடைகளை யுடையதாயும் பொன்மயமரன அழகிய
கோபுரப் பிராகாரங்களை யுடையதாயும் பொன்னுலகவாசி
களான தேவரும் கண்டா லாச்சரியப் படத்தக்கதாயும்
மயனென்பான் தனது சிற்பத்தொழி லெல்லாம் விளக்க
மாகக்காட்ட வருந்தி ரியற்றி யுள்ளதாயும் தேவேந்திர
நகரமு மொப்பிகோத்தாயும் அங்கு சூரியசந்திராதி ஒளிப்
பொருளின் பிரகாச மில்லாவிடிலும் ஒளியுள்ளமணிகளா
லும், பொன்னாலும், மண்ணாலும், நல்ல பிரகாசத்தோடு
விளங்குவதாயும் பொன்னுமணியும் தூசுமூடைகளும் சந்
தனமும் பூமாதிகளும் ஆபரணக் குவியில்களும் மிகுதி
யாக யுடையதாகியும் நல்லதே வருணவண்ண போசன
திரவியங்களும் நெணுமதுவும் பழுவருக்கங்களும் ஆதிய
இவைகள எவனற்றனவாக விளங்குத யுடையதாயும்
விளங்கினும் ஆடவரு மடங்கை யருமாகிய அனுபவிப்ப
லரைமாதிரி மில்லாததாயுமுள்ள அந்நகரத்தினைக்கண்ட
வானரவீரர்கள் இதுதானா யிருக்கலாம் ராவணனென்புல
னது நகரம் என்று கூறிக்கொண்டு நானுபக்கங்களிலும்
கற்றித் திரிந்து சரப்பிராணிகள் எவையையும் தானா

தாராய் ஆந்தோ கிடுதென்னை ? மனோகரமான தடாகங்
களும், பொய்கைகளும் நன்மணம்விசும் சோலைகளும் அச்
சோலைகளில் நல்ல குயில்களும் • நாகணவாய்ப் பறவை
களும் இருக்கின்றன இவையேனசையா திருக்கின்றன.
ஒருவேளை ராமசமாயையோ பிலத்துனி விருந்தாரனை
வருமீ யாதேனும் காரணத்தினு விநந்துபடவது கிரமா
னுஷ்ய நகரமாயிற்றே.

மிகவும் பெரிய விப்பிலத்தினின்றும் வெளியேறுதற்
கொருவழி கூறுவாரையும் கிருக்காணுது வருந்தவேண்டிய
வர்களானும் இவ்வள வாபத்துட் சிக்கியயாம் உயிரிழ
வாதவர்களாகவும் இருக்கின்றோம் இதனுண்மை யெது
வும் புலப்படவில்லை யெனக்கூறிய மஹைய வீரர்களின்
வசனத்தினைக் கேட்ட சாம்பவான் வானர வீரர்களே !
பனகவஞ்சிய ராவணன் நம்முடைய வருகையை அறிந்து
நாமை வஞ்சிப்பா னுண்டாகிய பிலமாசிருக்க வேண்டும்
நாய்புக்குழன்ற இப்பிலம் இனிபதசுக்கும் அவ்விராவ
ணனை ஒருகைபார்ப்பதே என்று கூறியவுடனே ஆஞ்சனே
யர் கோபத்துடன் இப்பிலத்தின் முடிவான வெளிவழி
கிடைத்து வெளியேசெல்ல நம்மால் முடியாது போனால்
சுகரர் பூமியைத் தோண்டியது போலத்தோண்டி வெளி
யே போவோம் அன்றேல் வஞ்சனையினை புடைய அடக்
கர்க ளனைவரையுங்கொன்று செல்வோம் என்று கூறி அந்
நகரத்தின் பல விடங்களிலும் அகரர் மறைந்திருக்கின்
ருக்கார என்று வானர வீரர்களுடன் தேடிப்பார்த்தனர்

அ.அ.

மாருதி விஜயமென்னும்

பார்த்தவர் அந்நகரத்தின் நடுவில் ஒருசிக்காரமான இடத்
தில் விரிந்துகிடக்கும் சடையுடனும் நாகிதனினில் வைத்த
கண் ஊடனும் இருதொடையீதும் வைத்த காங்களுடனும்
ஒரு மாதிருந்த தலம் புரிவதனைக்கண்டு இவள் தானே
பிராட்டி உற்றாராய்ந்துரைக்க என்ற, அங்கதன்தியர்
சொற்கேட்ட ஆஞ்சனையர் அவளை யுற்றுப் பந்தது
பிராட்டியல்லனென்றுணர்ந்து வானரவீரர்களைப்பார்த்து,

எக்குறியோ டெக்குண மெடுத்திவ ணுரைக்கேன்

இக்குறி யுடைக்கொடி பிராமன் மனையாளோ

வடின் மணிமுத்த மணிமகார மதிசேர்நின்

செக்கு மெனினெக்கு மெனமாருதி யுரைத்தான். என்றபடி

சங்குமணி முத்தினையும் முத்துச் சந்திரனையும்
ஒக்குமோ ஒக்காது அதுபால பிராட்டியி னழகுக்கும்
இவளழகுக்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லை யாதலிற் பெரு
மாட்டியல்லள் என்று ஆஞ்சனையர்குறி அவளருகினின்ற
வுடனவளும் கண்களைத்திறந்து சுளித்த முகத்துடன்
நீழிர் தேவரஸீர் இவ்விடத்துக் செவ்வாறு வந்தீர்கள்
தம்வரலா நென்னைபெனக் கேட்டாட்கு மறுமொழியாக.

வேதனை யரக்கொரு மாயவியின் வீத்தார்

சீதைபை யொளித்தான் மறைத்தபுரை தேர்வுந்

தேதமில் மத்தாடை மித்திய விராமன்

அதருவ தெற்றிது மென்னுமொ சொன்னார். என்றபடி

கொடிய அட்டர்கூளான அரக்கர்கள் உலகத்தில் நீதி
பை நிலைநிறுத்திய ராமசந்திர மூர்த்தியின் மனையான

அனுமத் பராக்கிரமம்.

அநு

தொதேவியைத் திருடிமறைத்து விட்டார்கள் அப்பிராட்டியைத் தேடித்திரியும் தூதர்கள் நரங்கள் என்று கூறினார்கள் கூறிய அம்மொழிகேட்ட மைம்மலிகூந்தற் கொம்மை வெம்முனைக்கோற் றொடிமடந்தை இருசீத ஆசனத்தினின்றுமெழுந்து அவ்வற்ற மகிழ்ச்சி யுடையவளாகி உட்கண்வரவு நல்வரவாகுமா என்று நடனஞ் செய்கின்றேனென்று கண்களி லாணந்த பாஷ்பமொழுக ராமபிரான் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றனர் என்று கேட்டனள் கேட்டாட்கு ஆஞ்சனேயர் பெருமானது சரிதமனைத்து முரைத்தனர் அவ்வாறுரைத்த ஆஞ்சனேயரை நன்றாய்ப் புகித்தனள் உடனே ஆஞ்சனேயர் அவளை வணங்கி அன்னாய் இந்நகருக் கிறைவன் யாவன் செவ்வரலாறென்னை மறையாதுரைத்தருள்குவென்னலும் அப்பொன்னம் கொடிபோல்வாள் தன் அல்லி மலரைய வாயைத்திறந்து ஸ்ரீராமனாதரே.

இந்நகரம் மயனென்பவனது கருவாசத்துக்காக சுதூர்முன்னு லாக்கப்பட்டது அலுவலிகு மேனாட்டரம் பிமிலொருத்திமீததிக ஆசையுண்டாக வானள் எனக்குயிர்த் தொழியாதலாலவளை அவனிடஞ்சேகந்து யானுயிர்விடத் தில்வெருகாலமிருந்து விட்டேன் இதனையுணர்ந்த இந் திரனில்கெய்தி மயனைக்கொன்று மாதிரி ! அழைத்து நீயே னவ்வாறு செய்தனை யென்னலுமவன் என்னைச் சட்டிக்குரட்டி விவளால் விளைந்த இவ்வென்று கூறுதலும் அவன் என்னை இங்கேயே இரு இந்நகரம் நின்காவல்.

இதன்வழி இருளால் மூடப்பட்டொழிநீர் இங்குள்ளையன்
யன்றி வேறெந்தச் சரப்பிராணியு மில்லாதொழிநீர் நினக்
கிட்ட இச்சாபம் இராமனனுப்பும். வானர மிக்ருவந்தா
லொழிநீர் என்றுகூறி யவ்வாய்ப்பையுடன் போய்விட்டான்
அந்நாள் முதலிந்தான் காறுமுங்கள் வீருகையை நோக்கி
அருந்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தேன் இன்றுகங்கைக்கண்
டேன் இப்பிலம் தூறுயோசனை விஸ்தரிசைமுள்ளது யான்
மேலுலகக்காண விழைகின்றேன் என்னையீடேற்ற மார்க்க
மிருந்தா லுரையுங்கொன்று கூறினான் இவள் வீரம்மொழி
நீகட்ட. ஆஞ்சனேயர் அவனைவணங்கி நீயஞ்சற்க நின்னைத்
தேவர்கள் வரமும் சொர்க்க வுலகத்திற் செர்க்கின்றேன்
என்று கூறினார் இவ்வாறு கூறியவுடன் அவனும் நனி
மகிழ்ச்சியுற்று நின்றான். அப்பொழுது வானர வீர
கனும் ஆஞ்சனேயரைப்பார்த்து,

முழைத்தலை யிருட்கடலின் மூழ்கி முடிவேமைப்
பிழைத்துயி ருயிர்க்கவருள் செய்த பேரியோனே

இழைத்தியை வாயவீன யென்றன சிரத்தார்

வழுத்தரிய மாருதிய மன்னது வலிப்பான்.

என்றபடி

பிழைத்துவரத் திருட்டிற் சாகாது காத்தருளினீர்
இப்பொழுதும் இப்பிழைத்துவின்று வெளியே கொண்டு
செர்ப்பது உமது கடமை இங்கிருப்பதில் பயனென்றை
என்ற வானரவீரர்களைப்பார்த்து ஆஞ்சனேயர் அஞ்சாதீர்
என்று கூறிச்சிரித்துக்கொண்டே ஒரு பேருருவங்கொண்டு
வேதபுருஷனது மடைதற் கரியதான் பரமபதத்தில் அப்

பிலத்தின் மேற்புறஞ்சென்று பொருந்தும் வண்ணம் கைகளை நீட்டி மேலே யுயர்த்தி நிமிர்ந்தனர் இவரதத்தோற்றம் பண்ணியுமைய ஒரு கொம்பி னுதிவிலெடுத்த ஆதிவராகப்பெருமானை யோத்ததெனக் கண்டவ ரச்சங்கொண்டு கூறத்தக்கதாயும் மாவலிபால் மூவடி மண்கேட்ட உலக ளுந்து பெருமானன்று யர்த்திய சரணகமலத்தை யோத்த தெனக்கூறத்தக்கதாயும் இருந்தது இத்தகைத் தோற்றத் துடன் கைகளாலுன்றித் தள்ளுதலும் பூமியில் தூற்று நாற்பது யோசனை யகலம்பிளந்து இவர் கைகளில் தங்க மேலுயர்ந்த ஆஞ்சனேயர் அப்பிரித்தின் மேற்பாகத்துப் பூமியைத்தமது தந்தையேருளின் சிகரத்தைக் கடலினிட டாக்கு மேற்குக் கடனினி லெறிந்து மேகம்போல வீர கர்ச்சனைசெய்தனர் அவ்வாறு செய்தமையால் நிலமென்ப தொன்றில்லாது பள்ளமான பூமியாகவும் இருசுடரெனரி முதலிய பொருந்தி விளங்கியது இவ்விதி பராக்கிரமமான செயலினைக்கண்டு வானர வீரர்கொல்லாம் ஆச்சரியமும் மகிழ்வுமடைந்து வீரகர்ச்சனையுடன் ஆஞ்சனேயருடைய வீரதீர பராக்கிரமத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பிலத் தின் மேற்புறத்தை யடைந்தனர் கீழம்பிரபை யெனும் பெயரினையுடைய வம்மாதும் ஆஞ்சனேயரது பராக்கிர மத்துக்கு மெச்சி யவரைப்புகழ்ந்து சென்றனர். ஆஞ்சனேயரும் வானர வீரர்களுடன் பழய வருவத் தாங்கிச் சுவாமிகாரிய துரந்தாராகச் சென்றனர்.

வாயுநக்தனாநாம:

க - வது.

சுரசாமத்வரபங்க பராக்கிரமம்.

அந்நிகழ் நேடிவடி யாசிரி விரும்பம்.

விரைசெறி கமலம் புத்தவீறுசா னீலவாட்டிட்
கரைரைவர் தாக்கியாகித் தொடுகட லிடையிற்றுக்க
உரைசெறி மேருமென்ன வேரங்கியோ ஈனுடையமென்ற
அரைசென் யனுமனும் தண்ணில யனை த்வாழ்வாய்.

(இ-ள்.) மணம் பொருந்திய தாமரைமலரிற் பூத்த
பெருமை மிக்க நீலேற்பல வலையொப்ப விளங்கும்
வாளைய கண்களைபுடைய சுரையென்பாளொரு தேவ
பாது கோரநுபமுள்ள ஒரு அரக்கியாகித் தாண்டப்பட்ட
கடனடுதிற்றனது செல்கையைத் தடுத்து எதிர்த்தலும்
அவளை வெல்வான் புகழ்மைந்த மேருமையைப் போல
பெருருவெய்தி யனுவுருவமாகி யவனாவென்ற தலைவனான
அனுமானென்னும் பெருமைந்த ஆஞ்சனையரைப் பெரு
மைபிற் சிறந்த கீழிய திருவடியை யடைந்து வாழ்வோ
மாக - ஈ - து.

இதன் வரலாறு.

அங்கதனாகிய சிறந்த வானர வீரருடன் சுக்கிரீவ
மகாராசனுடைய கட்டளையால் சிதாதேவியைத் தேடி
வந்த ஆஞ்சனையர் சமீபிரைபக்குச் சுவர்க்க மனித்து
இருவரின் மயங்கிய வானரவீரரைப் பின்பேதனஞ் செய்து



சகலித்து அனைவருடனும் தென்றிசை நோக்கிப் பிரபாக்ஷ
மாநி பணன்மேடுகளாகிய கொங்கைகளையும் செவ்வல்லி
மலர்களாகிய வாயினையும் முத்துக்களாகிய பற்களையும்
தாமரைமலராகிய முகத்தினையும் உடையபிணைந்திக்கரை
யவான நாடுகளையும், காடுகளையும், நிலைகளையும், கடந்து
விதர்ப்ப நாட்டைத் து பிராமணவேடத்துடன் அந்நாட்டி
லாராய வேண்டியபடி யாராய்ந்து பின் வளமமைந்த தண்
டகநாட்டை யடைந்து அங்குமவ்வாறேதேடி அங்கு நின்
றும் தேவமாதரும் நாகர்மாதரும் நெருங்கி விளையாடு
முண்டத்திறை யடைந்து அங்குந்தேடி அங்கு நின்
றும் மேன்மை யமைந்த பாண்டு கிளக்குச்சென்று கைலையைப்
போலவெழுந்த அம்மலையிலும் தேவியைக்காணாது அங்கு
நின்றும் கோதாயிக் கரையடைந்து அங்குங்காணாமையா
லங்குநின்றும் சொன்ன தீர்த்தங்கரையையடைந்து அங்கு
நின்றும் எழுவகைக்கொங்கை நாட்டையுங்கடந்து அருள்
ததிட்டைய யடைந்து அங்குந்தேடி யங்குநின்றும் திரு
வேங்கடமலையை யடைந்து அங்கு முனிசிரேட்டர்களுந்
வேதத்தில் வல்ல பிராமணர்களுந் பாகவதேவதாமர்களுந்
தேவர்களுந் தேவர் மாதர்களுந் சித்தனாயுள்ளாரும் அம்
மலையிலுள்ள நிலைமுதலிய தீர்த்தங்கடையின் நாடொறு நிய
மந்தவழாறு பிராடுதலையும் காமம்பெருகி மயக்கங்களை
வெழித்து பகவத் சாணூரணீர்த்தத்தில் வைந்த மனதுடன்
தேவர்கள் தவஞ்செய்தலையும் கண்டம்மலையேறி யங்குந்
தேடி யங்குநின்றும் காஞ்சிராட்டை யடைந்து அந்நாட்
டிற் குறிஞ்சியென்னு மலைகளில் வேடர்சேரிகளிருத்தலும்

குறிஞ்சி நிலங்களை யடுத்த முல்லை நிலங்களில் இடைபர்
சேரிகளிருத்ததும் அம்முல்லை நிலங்களினருகில் மருத
நிலங்களில் மள்ளர்சேரிகளிருத்ததும் அம்மருத நிலங்களி
னருகில் செய்தனிலங்களில் துளையர்சேரிக ளிருத்ததும்
சிறந்த நகரங்களில் பிரமசூத்திரி வைகிய சூத்திராதி
ஜனங்கள் நீர்வள நிலவளங்களால் அரோகதிட காத்திர
ராய் சத்தியஞ் செளசம், தானஞ் சீலம் பரவத் பக்தி
யென்னு மிவைகளை யுடைய சதஜனங்களாய் நெருங்கி
யிருத்ததும் நாங்கண்ட நாடுகளில்து மிகச்சிறந்ததென்று
செல்பவர் சோழும் மலையாளம் முதலிய நாடுகளின் வழி
பாய்த் தென்பாண்டி நாட்டை யடைந்து அந்நாட்டின்
தென்கோடியிலுள்ள மகேந்திரபென்னு மகோன் சாரலை
யடைந்து அங்குப் பல விடங்களிலும் பிராட்டியைத்
தெடிக் காணுமையால் மனம்வாடி மறறை வருனாவீரர்கள்
ஆஞ்சனையரைப் பார்த்து வாயுநந்தனரே சுக்கிரீவ மகா
ராசன் கூறியனுப்பிய பாவவதியும் ஆய்விட்டது. நாஞ்
சென்று பிராட்டியைக் கண்டிலேம் என்று கூறுது மேல்
பெருமானாயிர் நிலலாது ஆதலின் நாம் திரும்பிப்போவதி
லொரு பிரயோசகமு மின்றும் அங்கனம் திரும்பிப்போ
காத நாம் அரியதடைததைச் செய்துமே அல்லது விடச்
தின்று இறத்துமோ அல்லது பின்பாது செய்துமெனக்
கவலமின்றேம் என்றனர் அங்கதன் மிகவு வருத்தத்துடன்
நீங்கள் சென்றின்று பிராட்டியைக்கண்டிலமென்று கூறுங்
கள் யானில்விடத்திலேயே என்னுயிரினை விடுகின்றேன்
என்று உறுதி கூறியதனைக், கேட்ட சாம்பன் நீங்கள்

விளவச்சனின் னைக்குப்பின் வானரராச்சிய மாளத்தீக்
கார் எவருமில் ஆதலின் மரணமடையுஞ்செயலை நீ கைக்
கொள்வதை விட்டு கெட்கிந்தைசென்று சுக்ரீவ மகாராச
னிடம் என்கள் வந்தனத்துடன் எங்கள் செயலையும்
உரைக்கும் வண்ணம் உலக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்
என்றவுடன் ஆஞ்சனேயர் அவர்களைப்பார்த்து என்னை
நீர் இவ்வண்ணம் வேண்டாதா கூறிக் காலம் போக்கு
கின்றீர்கள் நாம் பிராட்டியைப் பிழத்திலேனும் வானத்தி
லேனும் பொன்வரைக்குமெயிற்புறத்திலண்டத்தில் நன்னு
த்திறேனியைக்காண்டு காமேனில் நீங்கள் கூறிய நாளாவதி
கடந்து வந்தனார் அதனாற்றண்டினக்குரியொன்று நமநா
சனாரையான் ஆதலின் நாம் எங்கும் பிராட்டியைத்தேடி
இராவணனோடு சடாயுவைப்போல போர் புரித்திறத்தலே
தகுதி மற்றையாலோசனை முறையன்றும் என்றனர்.

இங்ஙனம் இவர் சடாயுவை யொப்பொன்றுரைத்த
வுடன் ஒருபெரிய இறகுநீர்த்தபறவை மலைககவதென
கடத்தருநி லெய்தி நீளியாவொன்று கெட்டவுடன் அதனை
அகரணுராவனனுடைய வஞ்சனை பெணக்கருநி ஆஞ்ச
னேயர் கிள்வலாற்றினா உரைத்த பின்னர் எங்கள்
வரலாற்றின யுரைக்கின்றோம் என்றவுடன் அப்பறவை
என் பெயர் கூப்பாதி என்னினையவன் பெயர்சடாயு நீங்கள்
என் நம்பி பெயரை இவ்விடத்துக் கூறியதனைக் கேட்டு
அவன் செயலை அறிப விரும்பி உலகனிடம் வந்தேன் வெரு



காலமாகக் காணப்படாமல் வருந்திக்கிடக்கிற எனக்கோ
 ராறுதல் தருவிர் என்றது. அதனேட்ட ஆஞ்சனேயர்
 கண்ணீர் ரொழுஞ்சுதுடன் சடாயுவை விசாரித்தலின்
 அகரமாயியாயிராது என்று தீர்மானித்தீ ஒபறவையே?
 சடாயுவென்னும் கழுக்காதுத் தரையாமன் மனைவியான்
 ஜானகிதேவியை ராவணன் அபகரித்துச் செல்லுங்காலத்
 தில் அவனோடு போர்புரிந்து இறந்தனன் அவனுக்குச்
 செய்யவேண்டிய திக்கடலை எங்கள் ராமரினே செய்து
 சுவர்க்கமளித்தனர். நாங்கள் வானராதிரான் சுக்ரீவ
 மகாராஜனின் ஆட்கள்; தேவரீரட்டியைத்தேடி இவ்ரு
 வந்தோம் நீ ரீரட்டியின் சங்கதி யெதையேனும் அறிதி
 யோ? அறிதியாயினுடைத்தி நின்னிறகுள் இவ்வண்ணம்
 ஆவானேன் என்றவுடன், சம்பாதி ஐயன்மீர் என்னினே
 யோனான சடாயுவும் நானுஞ் சூரியசாரதியான அருணன்
 மைந்தர்கள் ஒருதினம் மேலுலகம் காணவேண்டுமென்னும்
 விருப்பமுடையவர்களாய் இருவரும் பறந்தி சென்றோம்.
 செல்லுங்காற் சூரியடுவப்பத் தால்கனிவருந்திய இனையோன்
 என்னைக்காத்தியென்றான் பானிறகாலவற்கு நிழலளித்
 துச் சென்றேன் அதனாலென்னிறகு கருகியது இருவரும்
 சுவன்று சீழ்விழுந்தனம் என்றம்பிவிழுந்த இடமும் இது
 காறும் அவனுடிக் திருந்ததனையும் இராவணனாள் இறந்த
 தனையுமின்று நீவிருரைக்க வறிந்தேன். என்னிறகுள்
 முனைக்கும் வண்ணம் நீவிருவைவருமாக ராமராமர் வென்று
 சீக்கக் கூவுங்கள் ராமகாரியமாகவாகும் வானரீரர் கூறும்

சாமநாமத்தொனி கேட்டவுடனுக்குப்பண்ணிய இறகு
கள் முளைக்குமென ஒரு மஹானுனவர்கூறி யிருக்கின்றார்
அதன் பரீட்சையுங்காண்பீர்கள் என்றவுடன் அனைவரும்
சாம நாமத் கூறினார்கள் கூறுதலும் சம்பாதிக்கிறகுரை
முன்னரிற்போல வசூரித்துின்றன அதனைக்கண்ட மாருதி
யாதிபதி ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

பின்னர்ச்சம்பாதி வானர்களைப்பார்த்து உங்களுக்கு
வந்தனஞ்செய்தின்றேன், பிராட்டியை இராவணனெடுத்த
துச் சென்றதை யானுங்கண்டேன் ; இக்கடலுக்கு நூறு
யோசனை அப்புறத்திலுள்ள லங்காநகரத்தில் அசேக
வனத்திற் சிம்சபாவிருந்து நிழலில் அநேக அசுரர்களின்
காவலிற் பிராட்டியைச் சிறைப்படுத்தியிருக்கின்றான். உங்க
ளில் எவரோனு மொருவர் அங்குச்சென்று பிராட்டியைத்
தரிசித்து வாருங்கள். என்று கூறிப் பறந்துபோதலும்
வானாவீரர்கள் இக்கமுகாசன் பெய் சொல்பவனல்லன்
பொய்ச்சொல்லுபவனுக்குத் தாக்கமுந்தாமாறு பலிக்கு
மா? சாமநாம வென்ற தொனியானதவனுக் கிறகுனைக்
கொடுத்ததனை நாம் நேரக்கண்ணோரோ மாதலின் இவன்
சத்தியசந்தனை. இவன் மொழியை நம்பி இலங்கைக்குச்
சென்றார் பிராட்டியைக் காணலாம் நூறுயோசனை அக
லந்தான்டத் தக்கவர்கள் யாவர் என்றாலோசித்து சாமப
வணப்பார்த்தார்கள் அவன் என்னால் ஆகாது என்றான்,
அதாவதுமாவலிபான் மூவடிமண்கேட்டமாயவன் தாடியா

மாருதி விஜயமென்னும்

“வேதமினத்தூத்தேந்தா வொட்டாவொருமெய்யான்
 புகலமுற்று மீசடிவைத்துப் பொலிபோழ்தியான்
 மாதிமெட்டுரு ரூபதைவைத்தேவாமேரு
 மோதவினத்தே தாளுலெவற்றேன் விறன்மொயம்பீர்,”

யிவ்வுலகங்ந்த ஞான்று அங்குமிங்குமோடிக் தூலலுத்தல
 னைகலிருக்கிறேன் ஆதலினென்னுலகாது; நூறுயோசனை
 அகலந்தாண்வெதற்கு அங்கனை வினாவுளிரென்ன அன்
 னார் இளவரசேசென்று வருதியோலென அன்னையானிக்
 கடலைத்தாண்டுவேன். மீண்டு வன்னுலகாது, என்ற
 வுடன் சாம்பவன் மாருதியைப்பூர்த்து சுத்தாரே! ஒர்
 பற்ற நீரே இக்காரியத்தைச் செய்யவல்லவர் அதனை
 புணர்ந்தன்றோ பெருமானும் உம்மையே தென்றிசை
 கோக்கிச்செல்க வென்றதும் உம்மிடமே கணையாழிஉலகி
 ததும் அன்றியும் அண்ணலே?

நீரோ? “மேலை விரிஞ்சன்விரிணும் விரியினை
 நான்” அதுவன்றியும், குரியபகவானிடத்தில், “நூலை
 நயவது மூண்ணி” துணர்ந்தீர், “உணர்ந்தபட்டோடு சிவலா
 மன் தேட்கத்தக்க அதிகாரிக்கு” தவறக்கீர், அதுபட்
 டோடீவர் “காலனு மஞ்சங்காய்கினமொயம்பீர்” அது
 உட்டோ எதிர்ப்பவர்களை விவபாணஞ்செய்த ருத்திரனைப்
 போல எளிதற் கொல்லுந்திறமுடையர் அதுபட்டோ
 “மெப்புது செந்திரீர் வலியாலும் விலியாதீர்” இங்ஙனம்,
 கடுந்தி காற்று நீர் முதலியவைகளா லுதியாதாரியுப்ப